

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

DOKTOR-KANONÝR Z PODOLÍ

ROBERT JŮZEK

KVĚTEN 2016 | ZDARMA

162204

NEJ... KTERÝ KLUB JE
NEJMLADŠÍ?

TRÉNINK JAK NA
RYCHLOST

HISTORIE VIKTORKA OČIMA
VZPOMÍNEK

Bezpečné teplo vašeho domova

www.ptas.cz

Pražská
teplárenská

str. 2-6

ROZHOVOR

ROBERT JŮZEK:
ORTOPED A KANONÝR

str. 10-11

NEJ...

NEJMLADŠÍ KLUB MÁ
VTIPNÝ NÁZEV

str. 18-19

MLÁDEŽ

KAM NA JAŘE S PRAŽSKÝM
FOTBALOVÝM SVAZEM?

AKTUÁLNĚ

str. 8-9

PENALTOVÝ MÁG A ALL STARS CUP 2016

STŘÍDÁNÍ

str. 12

JAN ŠPAČEK Z VRŠOVIC

LEGENDA

str. 14-15

VÁCLAV MIGAS

MLÁDEŽ

str. 16-17

TALENT SENDI MURK

TRÉNINK

str. 20-21

JAK NA RYCHLOST...

HISTORIE

str. 22-23

VIKTORKA OČIMA VZPOMÍNEK

KLUB

str. 24-25

TJ SOKOL PÍSNIČE

CIVIL

str. 26-27

CO DĚLÁ DAVID LUKEŠ?

FOTO MĚSÍCE

str. 28

+ WEB PFS

EDITORIAL

Milí fotbalisté,

jaro je v plném proudu a rozkvetlé louky nevybízejí jen k příjemně strávenému pikniku. Dá se na nich samozřejmě sportovat (rozuměj kopat do míče) anebo například ukázat dětem kouzla fotbalu.

I proto se zástupci Pražského fotbalového svazu pravidelně řadí k účastníkům tzv. rodinných festivalů a snaží se zábavnou formou ukázat, o čem nejsledovanější sport planety je. Na jednom už byli, konkrétně pálili čarodějnice na Ladronce, a vyhrazené prostory obsypané dětmi všech věkových kategorií potvrdily, že kulatý nesmysl táhne.

Na konci května se PFS představí i na Ratolestfestu na Náplavce, což sice odporuje slovům z úvodu, ale zajímavá akce to bezesporu bude. Stejně tak Kašpárkohraní na Letenské pláni v úvodu června.

Tak neváhejte a zastavte se!

Lukáš Vrkoč

editor

VYCHÁZÍ ZA PODPORY:

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PFS:

DNES **iDNES.cz**

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK VII. – KVĚTEN | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Kozí 915/7, P. O. Box 2, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733 141 394, PFSpecial@seznam.cz | REDAKCE – EDITOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber (marketing), Radim Trusina, Štěpán Šimůnek a Miloslav Jenšík (texty), Ondřej Hanuš a Pavel Jířík st. (foto), Soňa Charvátová (korektury), Milan Titěra | GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., Máchova 21, 120 00 Praha 2 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks. | ISSN 1805-2541

| FOTO NA OBÁLCE: Pavel Jířík st.

ROZHOVOR

VRTÁM, SEKÁM, ŠROUBUJI. JSEM JAKO TRUHLÁŘ

ROBERT JŮZEK Z PODOLÍ JE LÉKAŘ-ORTOPED. NA HŘIŠTI SE BĚŽNĚ POTKÁVÁ SE SVÝMI PACIENTY: JSOU TO VŠICHNI SPOLUHRÁČI, ALE I DOST PROTIHRÁČŮ

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: PAVEL JÍŘÍK ST., ARCHIV R. JŮZKY

Kapitán Podolí Robert Jůzek

Na hřišti ho zaručeně nepřehlédnete: ROBERT JŮZEK měří 201 centimetrů a dává spousty gólů. Jestli ho uvidíte v akci, dobře si zapamatujte jeho obličej. Pokud byste totiž zamířili na ortopedickou kliniku Nemocnice Na Bulovce, mohlo by se vám stát, že budete dlouze přemýšlet, kde jste „sakra toho doktora už viděli“. Odpověď je tady: Na Podolí. V útoku. S kapitánskou páskou. „Celý život si dávám cíle. Mým cílem je dostat se s Podolím do přeboru,“ říká 28letý lékař-kanonýr, který byl také u velkého klubového zklamání. Před sedmi lety bylo Podolí od nejvyšší pražské soutěže jen pár minut...

■ Nebojíte se hrát fotbal, když v ordinaci vidíte, co všechno se při něm může stát za úrazy?

Člověk samozřejmě má strach, ale nesmí si ho připouštět. Beru to z pozitivní stránky: sportuju, jsem aktivní, zpevňuji si tělo, což mi pomáhá, abych předcházel zraněním a bolestem.

■ Takže ani ošklivé případy ze sálu vás nestraší?

Vůbec. To by člověk nemohl dělat nic, nejen sport. Nemohl bych jezdit v autě, na kole, nemohl bych si jít zaběhat. Dost lidí si zlomí nohu, protože prostě špatně došlápnou, když jdou s nákupem. Ve fotbale mám občas strach o hlavu. Nikdy jsem o možnosti zranění příliš nepřemýšlel, ale i vzhledem k mé profesi se snažím být opatrnější.

■ Co je z lékařského hlediska největší hrozba fotbalu?

Nejběžnější fotbalová zranění jsou úrazy kolena a svalová poranění, občas jsou to zlomené ruce a nohy. Na naší úrovni, kde příprava není tak komplexní jako na profesionální úrovni, svaly nejsou správně posílené a následně zregenerované. Prasklý přední zkřížený vaz je nejhorší fotbalové zranění vzhledem k délce rekonvalescence, která trvá až rok.

■ Už vás to potkalo?

Ne, já měl jen prasklý meniskus, ale ten jsem si operovat nenechal. Nic

vážnějšího mě naštěstí zatím nepotkalo.

■ Proč jste nešel s prasklým meniskem na operaci? Hrál o tom nějakou roli to, že jste lékař?

Operace se mi nezdála být v té době jediné možné řešení. Zkusil jsem konzervativní léčbu, posiloval jsem stehenní svalstvo, aby koleno bylo stabilnější a nebolelo. Obecně jsem příznivcem léčby úrazů na základě

„Kluky při tréninku vidím a můžu specifikovat doporučení v praxi. Dá se říct, že pracuju i při tréninku.“

komplexního a individuálního přístupu, který praktikujeme na bulovské ortopedii. To se mi totiž líbí.

■ Takže hned neoperujete?

Když je důvod k operaci, tak se operovat musí, to je bez diskuse, jsme přece operační obor, ale lze pracovat s pacientem i jinak, ne pouze a jediné vždy operací. Necháváme pacienty pracovat se svým tělem, aby mu pomohli sami. Někdy nestačí, aby to vyřešil někdo za ně, ale je třeba, aby také zapracovali sami.

■ Jaké úrazy byste byl schopný s ošetřit sám?

Jednou se mi stalo, že jsem si vyhodil prst do pravého úhlu a snažil si ho nahodit sám, ale nebyl jsem toho

schopný. Musel jsem jet do nemocnice. Neměl jsem sílu překonat vlastní bolest, byl jsem zpocený, klouzalo to, nebyl jsem v klidu, uvolněný – to všechno hrálo svou roli.

■ Zvládl byste si třeba dát sám sádku?

Dalo by se to zvládnout, ale není pro to důvod. To, že jsem doktor, mi v tomhle směru nijak výrazně nepomůže. Spíš mohu pomoci ostatním hráčům, například nahodím rameno, když je potřeba, což se mi už stalo, nahazoval jsem ho hráči přímo na hřišti, druhému zase v šatně.

■ Takže když hraje Podolí, nemusí se volat sanitka, i když se stane něco takového?

Jo, jo. (usmívá se) Jsem schopen poskytnout první pomoc, ale při vážnějším úrazu je třeba následně navští-

■ V kabině Podolí asi máte pacientů taky dost, ne?

Určitě ano, jsem rád, že můžu svým spoluhráčům pomoci, když je třeba.

■ A co se týče Podolí jako klubu?

Je to zatím teorie, ale do budoucna bych byl rád, kdyby se nějaký model pomoci či spolupráce osvědčil a rodiče o mně věděli. Líbilo by se mi to, klub by pak byl jako velká rodina. Lidé by věděli, že když dají dítě na fotbal do Podolí a něco se stane, tak je tam člověk, který je s klubem spjatý, podívá se na něj, poradí. A já bych měl radost, že bych pomohl lidem z mého klubu. Těší mě, když za mnou přijde kdokoliv z jakéhokoli fotbalového týmu, nejen z Podolí. V čekárně se pak střídají kluci z Braníku, Čafky, Cholupic a dalších týmů. Líbí se mi ta atmosféra.

■ Takže hrajete zápasy i proti svým pacientům?

(usmívá se) Stává se to.

■ Jací jsou vlastně spoluhráči pacienti? Je tam rozdíl ve vztahu spoluhráč-spoluhráč a spoluhráč-doktor?

Je prospěšné, že kluky při tréninku vidím a můžu specifikovat doporučení v praxi, ohlídat je při zatěžování zraněných částí těla. Ne každé zranění se léčí měsíčním klidem. Když ošetřím „cizího“ kluka a jde trénovat, tak doporučení často nerespektuje a může si zranění obnovit. Dá se říct, že pracuju i při tréninku.

■ Mluví jste o vyhecovaných zápasech. Díváte se na ně v tu chvíli z pohledu kapitána Podolí, který chce vyhrát, nebo z pohledu doktora, který vidí v tu chvíli větší riziko zranění?

Občas řeknu ostatním, že se mohou zranit. Ale asi bych to měl stejné, i kdybych nebyl lékař. Vychází to

Ani více než dva metry výšky nebrání Robertovi kouzlit s míčem.

Kouká na fotbal očima hráče, nebo doktora?

„S pacienty se začneme bavit o sportu a ten člověk k vám má hned větší důvěru. Musím ovšem být multioborový, když přijde třeba baletka.“

z mého osobního náhledu na sport a lidské zdraví, navíc člověk nemusí být doktor, aby dokázal zvážit riziko zranění.

■ **Měříte 201 centimetrů, takže souboje s vámi musejí dost bolet. Dáváte si pozor, abyste někoho nezranil?**

Moje síla je velká, jdu do souboje o míč a fauluju, aniž bych chtěl. Mrzí mě to, rozhodně to nedělám schválně. Občas někomu dám loktem, sám často dostanu lokty mnohonásobně víc, párkrát jsem měl i rozseknutou hlavu. Někdy dokonce cítím, že se podvědomě bojím, hodně vyskočím, ale hlavu skrčím mezi ramena, aby se mi něco nestalo.

■ **Tak mě napadá: vy si vlastně při zápasech můžete „vyrábět“ vlastní pacienty, že?**

No, tak to určitě nechci. A nedělám to.

■ **Kam vlastně chodíte k ortopedovi vy?**

Zatím to nebylo potřeba, ale řešil bych potřebnou léčbu na svém pracovišti, kde mám k lékařům důvěru. Na Bulovce je mnoho kvalitních ortopedů a traumatologů, sportem se zabývá například lékař futsalové reprezentace. Jsem mladý, teprve tři roky po

škole, jsem rád, že se mohu od něho i dalších hodně naučit. Je to jako ve fotbale – když máte vedle sebe zkušeného hráče, tak ho pozorujete a snažíte se ho napodobovat.

■ **Kolik doktorů vůbec hraje na úrovni I. A třídy?**

Určitě nějakí jsou. Můj kolega z práce hraje futsalovou extraligu za Slavii a dotáhl to až do reprezentace. Ono je obecně těžké zvládat tuhle práci s tréninky a zápasy. I proto je v organizovaných fotbalových týmech málo doktorů.

■ **A jak to kloubíte vy?**

První sezona v práci byla těžká, teď už pracuju třetím rokem a je to lepší. Kolegové se mi snaží vyjít vstříc, vymění si se mnou službu nebo mi je rovnou rozepíšou, aby se co nejméně kryly s tréninky a zápasy. Ale jeden až tři zápasy chybím, tomu se nedá vyhnout. Snažím se to naplánovat tak, abych chyběl na nějaká méně důležitá utkání. Jsem do fotbalu hodně zapálený, mám velkou chuť hrát, sportovat, a tak se snažím, abych tady (na Podolí) byl.

■ **Pomáhá vám kondice z fotbalu na sále? Jak náročná je vaše práce fyzicky?**

Většina ortopedů jsou sportovně založení lidé v dobré fyzické kondici, nejsem žádná výjimka. A co se týče fyzické náročnosti, je to asi jako práce truhláře.

■ **Cože?**

Taky vrtáme, šroubujeme, sekáme, řežeme a máme dláta, pily, kladiva. Je to práce náročná, zapotíme se často.

■ **Jen s tím rozdílem, že truhlář se může splést.**

No samozřejmě, my nesmíme říznout špatně. Mám k mé profesi respekt, zdravou pokoru, tu musíte mít v medicíně vždycky, ale musíte si současně i věřit.

■ **Dá se srovnat služba v nemocnici s fotbalovým zápasem?**

V práci se míchá psychická a fyzická únava. Když sloužím 36 až 48 hodin v kuse, jsem sice fyzicky unavený, ale mám zodpovědnost, nesmím nic přehlédnout, takže musím být plně soustředěný. Musím být k pacientovi zdvořilý, i když se mi něco nelíbí. Moje strategie: nenechat se vtáhnout do pacientova negativního rozpoložení. Je tedy zřejmé, že je to těžší než fotbalový zápas. Ten je oproti takové službě relax.

■ **Jak vypadá služba na 48 hodin?**

Operujete, jste na ambulanci, na oddělení, když máte hodinu volnou, tak

si odpočínáte. Člověk si to povolání ale sám vybral. Pokud to moc pitvate a řešíte, tak to ubírá síly. Jsem v práci až 300 hodin v měsíci, většina lidí pracuje okolo 170 hodin měsíčně, to je velký kontrast s naší prací.

■ **Neměl jste nikdy touhu odejít do zahraničí, což se mezi doktory dělá?**

Jsem patriot, nechci jít do ciziny. Ano, doktoři jsou v jiných zemích adekvátněji ocenění. Já jsem zůstal. Je lehké říct, že je tady všechno na nic, a jít pryč. Sice bych měl čtyřikrát víc peněz, ale tady si připadám víc užitečný. Medicína není jen o tom, že vám přijde pacient s problémem a vy řeknete, že je to tohle a vyřeší se to tímhle. Důležitá je komunikace. Něco o sportu vím, hraju fotbal, celkově dost sportuju, takže když mi někdo řekne, že se mu zranění stalo při šprajcu, už tuším, jak to mohlo vypadat. Začneme se bavit o sportu a ten člověk k vám má hned větší důvěru. Ta je při léčení velmi důležitá. Musím ovšem být multioborový, když mi jindy přijde třeba umělkyně nebo baletka.

■ **Ted' jsem zvědavý...**

Musím vědět něco o kultuře, o jiných sportovních odvětvích. Jednou jsem

KDO JE ROBERT JŮZEK

Ve Slavoji Podolí působí 28letý útočník už od první třídy. S výjimkou dvou půlročních hostování v Kunraticích a Choluticích nikdy nehrál za jiný klub. „Poznal jsem tam jiné prostředí, jiné hráče, jiné trenéry. Byly to zajímavé zkušenosti, které se snažím zúročit,“ říká Jůzek, který je ortopedem v Nemocnici Na Bulovce. „Odmalička jsem chtěl být doktorem, rád jsem potřebný, rád lidem pomáhám. A mám vztah ke sportu. Spočil jsem dvě své lásky – sport a medicínu. Ortopedie prolíná obojí,“ vypráví kapitán Podolí.

ošetřoval Libora Capaliniho, což je moderní pětibojář, který získal na olympiádě v Aténách 2004 bronz. Říkal jsem sestřičkám: Važte si toho, máme tady bronzového medailistu z olympiády. On se divil, že někdo ví, že má Capalini bronz v pětiboji z dávné olympiády.

■ Vás nejspíš také čeká velká akce: letní mistrovství světa lékařů. Jak se těšíte?

Mistrovství světa lékařů ve fotbale se hraje v červenci v Barceloně a já doufám, že se tam dostanu. Česko obhájí zlaté medaile získané z mistrovství v USA 2015. Byl jsem jako lékař volejbalové reprezentace na Světové lize a poslouchal před zápasy hymnu. Bylo to krásné, i když jsem nebyl hráč, ale jen člen realizačního týmu. Tohle by byl takový malý splněný sen, zúčastnit se mistrovství světa pod českou vlajkou.

■ Jak jste se dostal k volejbalové reprezentaci?

Kolega mě doporučil. Přišli noví trenéři, tak uvidíme, jak složí nový realizační tým. Ale být u sportovního mužstva, to se mi líbí a do budoucna bych u nějakého týmu být chtěl.

■ Před rokem jste byl v Jordánsku operovat děti syrských uprchlíků. Co vám to dalo?

Pocit prospěšnosti. Taký náhled do muslimské kultury, jak to tam funguje, jak se ti lidé chovají, jaké mají

charakterové vlastnosti, jak vnímají situaci ohledně uprchlické krize. Dozvěděl jsem se o historii Jordánska a jiné zajímavé věci. Často se mluví o islámském terorismu, ale je to jen malá část muslimů, kteří jsou zfanatizováni. Naprostá většina s terorismem nesouhlasí. Ale to je velmi těžké téma k řešení.

■ V Jordánsku jste ošetřoval pacienty, které zranily trhavin. Nebyl to někdy nepříjemný pohled? Neošetřovali jsme akutní úrazy, ale následky těch úrazů, takže to nebyly takové hrůzy, jak se může zdát. Hrozné je, když jsou zraněnými děti.

■ Neměl jste strach? Byla tam nějaká bezpečnostní rizika?

Jako tady. Bylo tam bezpečno. Nebál jsem se.

■ Pojdme k fotbalu. O vaší výšce už jsme mluvili. Jak často vás srovnávali s Janem Kollerem či Vratislavem Lokvencem, kteří patří k nejznámějším českým dlouhánům-střelcům?

Tomu se nevyhnete. Že je člověk neohrabané kopyto, to slyším často. Já si jen říkám: No dobře, jsem kopyto, ale dal jsem vám tři góly. (usmívá se)

■ I na webu Podolí bylo v komentáři po jednom zápase ironicky napsáno: Jůzek s citem sobě vlastním přihrál na dva góly...

(usmívá se) Dal jsem dvě časované přihrávky, jak se říká citovky. Když

Situace na této fotce je samozřejmě hraná, ale jinak nemá Jůzek problém nahodit přímo na hřišti třeba rameno.

mi pořád přihrávají kluci na góly, tak jsem jim to musel oplatit. Už je to takový stereotyp, někdo je vysoký, tak je to automaticky nemešlo. Nemyslím si, že by ty přihrávky byly náhodné, ale u člověka mé postavy něco takového překvapí. Lidi na mě volají, ať jdu hrát basket, že jsem tlustej, velkej, kolohnát. Snažím se to nevnímat a hrát co nejlépe. Když opadne posměch a vtipy na mou osobu, tak mě těší, že mám zpětné vazby od lidí, kteří moji hru hodnotí dobře.

■ A jsme zpátky v nemocnici. Asi není reálné skloubit vyšší soutěž s vaší prací, že?

Nešlo to ani na medicíně, měl jsem nabídky z divize, ale věděl jsem, že časově to není možné zvládnout. Můj sen je přebor, tedy přebor s Podolím. To je paralela s tím, že zůstanu jako doktor v Česku a nejdou do Německa. Stejně to mám i ve fotbale. Asi bych mohl jít někam do přeboru, ale musel bych opustit Podolí. A já jsem podolský patriot a chci přebor vykopat právě tady.

INZERCE

kasa.cz

jděte rovnou ke kase

Osobní přístup v prodejně internetového obchodu.

V každé prodejně **KASAHOUSE** můžete využít náš školený personál.

**TISÍCE
POLOŽEK**
za internetové
ceny skladem

5 MINUT
bleskurychlé
odbavení

**REKLAMACE
DO 30 DNÍ**
řešíme výměnou

www.kasa.cz

Skorkovská 1511, 198 00 Praha 9 - Černý Most
V Oblouku 266, 251 01 Průhonice/Čestlice

PO-PÁ 8-20
SO-NE 9-19

841 800 800

■ **Byl jsem na vašem zápase s Choluticemi v červnu 2009. Stačil vám bod k postupu v posledním kole, vedli jste, soupeř výsledek otočil a vyhrál 2:1, takže postoupil on. Na jaře jste promrhali osmibodový náskok a tenhle zápas o všechno zklamání podtrhl. Jak moc černá vzpomínka to pro vás je?**

Jo, to je černý bod v historii Podolí. Dostali jsme v závěru rozhodující gól od hráče, který měl být před tím podle mě vyloučený, ale na to se historie neptá. Vedli jsme 1:0, což nám paradoxně možná uškodilo. Stáhli jsme se, vyčkávali a zaplatili jsme za to.

■ **Jak dlouho se s Podolím tahle vzpomínka táhne? Zanechalo to nějaké následky?**

Vždycky, když se stane něco špatného – a je jedno, co se stalo, je

V Podolí je pěkný areál, dobří hráči, mládež tam byla vždycky dobrá, ale o přebor se snažíme stejně marně. Dá se říct, že když je zataženo, jednou musí vyjít sluníčko, a doufejme, že sluníčko už vychází.

■ **Bylo to pro vás paradoxně dno, když jste byli jen pár minut od přeboru?**

Myslím, že jo. Ale to je minulost, nemá cenu to dál rozebírat.

■ **A kdy tedy Podolí reálně může na přebor útočit?**

Letos to už asi nebude, tak věřme v příští rok. Přebor je sen celého Podolí. Každý rok se dělaly kroky, které se jistě zúčtují, a díky tomu se přebor vykope. Alespoň to si myslím.

■ **O jaké kroky šlo?**

Například utužení party, ucelení kádru. Na téhle úrovni je těžké pracovat s náhradníky, mladý kluk nehraje

„Podolí a komplex z přeboru? Když je zataženo, jednou musí vyjít sluníčko, a doufejme, že sluníčko už vychází.“

třeba jít dál. Poučit se z minulosti a žít v přítomnosti. Po zápase s Choluticemi jsme si říkali, že když jsme dokázali hrát jeden rok na špičce, tak to dokážeme i druhý rok, bylo tam takové uspokojení. Lidi se pořád ohlíželi, že jsme prohráli, proč se to nepovedlo. Místo, abychom šli dopředu, tak jsme neustále řešili tuhle otázku a stagnovali jsme.

■ **Nemáte z přeboru v Podolí už trochu komplex? Patříte do špičky I. A třídy, ale vždycky něco chybí.**

Podolí už je tým v Praze asi trochu známé, musíme tu nálepku změnit.

první mistrák, urazí se a skončí. Teď jsou tam kluci, kteří vědí, že i když nehrají, tak jsou a budou potřební. Počtem je nás hodně, což je super. Dřív tady byla velká kvalita, ale malá kvantita. Teď je dobrá kvantita i kvalita, ale ještě by to chtělo jednoho dva kluky. Nejlépe zkušené. Podívejte se na Duklu Jižní Město. Mají tam hráče, co prošli ligou. Jsou výborní fotbalově, navíc zvednou mančaft už jen tím, že na hřišti mluví. To bylo třeba v Podolí strašně znát, když tady hrál Pavel Medynský. S takovými hráči je hned jiná atmosféra, i tréninky mají jiný drajv. ■

Ne, to není nemocnice, ale areál Slavoj Podolí.

Pracovní vzpomínka na Jordánsko

ALEXANDRIA

cestovní kancelář

slevy a superslevy
za včasný nákup
děti zcela ZDARMA

nejen v

klubových hotelech

s českými animačními programy
pro děti i dospělé zdarma

www.alexandria.cz

AKTUÁLNĚ

KÁMEN, NŮŽKY, PENALTA!

CHOLUPICKÝ KAPITÁN ZDENĚK VRŠECKÝ JE SPOLEHLIVÝM STŘELCEM PENALT. NA JAŘE JICH PROMĚNIL OSM V ŘADĚ

TEXT: RADIM TRUSINA FOTO: JIŘÍ IPSEK, ARCHIV

Jednu jistotu mají v jarní části Pražská teplečenská přeboru fotbalisté Cholupic. Když rozhodčí nařídí v jejich prospěch penaltu = jistota gólu. Míč si totiž v takovém případě bere 32letý stoper ZDENĚK VRŠECKÝ, který zatím přelstil všechny brankáře, kteří se mu postavili.

Stal se tak trochu symbolem jarního povstání Cholupic. Tým, který rozjel sezonu tragicky a dlouho byl předposlední, v její druhé půlce útočí na elitní pětiku soutěže. A to i díky gólům svého kapitána Zdeňka Vršeckého, který se však prosazuje zásadně z pokutových kopů. Tuhle výhodu mělo mužstvo na jaře (do uzávěrky květnového čísla) už osmkrát a osmkrát to dopadlo stejně: radostí z gólu.

„Jako penaltový specialista se ale vůbec necítím, to až jich bude deset v řadě, pak můžeme říkat, že jsem specialista,“ usmívá se Vršecký. „V týmu pat-

řím k nejstarším, mám už nějaké zkušenosti, takže se na penaltu vždycky cítím. Mám i štěstí, dvě tři už mohly být chycené,“ přiznává.

RYCHLE K MÍČI

Jenže nebyly a Vršecký si dál hýčká poměrně unikátní sérií. K penaltám se dostal až na jaře, na podzim tuhle standardní situaci zahrával v Cholupicích útočník Polák, který však v zimě odešel. *„Byli jsme siice dohodnutí, že budu kopat já, ale on byl vždycky blíž míči. Než jsem ze stopera došel dopředu, vždycky mi balon vzal,“ popisuje Vršecký s nad-*

hledem. „Když je pryč, přešly penaltu automaticky na mě. Teď už mi míč nikdo nebere, ale snažím se k němu chodit rychleji.“

Z pohledu Cholupic ani není důvod, aby se k balonu hrnul někdo jiný. Vršeckého přesnost je obdivuhodná. Pojďme si projít jeho penaltové vystoupení detailněji.

První a druhá penalta: Doma proti Zličínu v 17. kole. První penaltu kopl doprava, druhou doleva, ale náskok 3:1 domácí neudrželi a hosté i v oslabení dotáhli utkání k remíze 3:3.

Třetí penalta: O kolo později na Stodůlkách. Svůj pokus namířil k pravé tyči a pomohl k očekávané výhře 3:1.

Čtvrtá a pátá penalta: 20. kolo na Uhelných skladech a rychlý penaltový dvojboj. Během první čtvrtrohodiny

kopal dvakrát. Jednou po pravé ruce, podruhé stranu změnil. Cholupice po nadějném startu zvýšily vedení až na 4:0, ale v závěru se klepaly o vítězství, když domácí stihli tři branky...

Šestá penalta: Těžký zápas na Zbraslavi ve 22. kole rozhodl deset minut před koncem, kdy šel na pokutový kop za stavu 2:2. Zvolil levou stranu.

Sedmá penalta: S béčkem Admiry to bylo ve 23. kole až do 81. minuty 0:0, pak ale Vršecký z 11 metrů zamířil po své levé ruce a Cholupice nakonec zvítězily 3:0.

Osmá penalta: Na ČAFC za stavu 2:2 ve 24. kole střílel po své pravé ruce, brankář skočil doleva. Cholupice přidaly ještě jeden gól a triumfovaly 4:2.

V podání Vršeckého se zdá, že proměnit penaltu je jedna z nelehčích

Zdeněk si staví míč k penaltě ve Stodůlkách...

... a ten za chvíli končí (jak jinak) v síti!

ALL STARS CUP 2016

Zástupci renomovaných fotbalových škol z Portugalska, Mexika, Turecka, Dánska či Běloruska přicestují do Prahy v polovině června, kdy proběhne v areálu SK Slavia Praha osmý ročník turnaje ALL STARS CUP kategorie šestnáctiletých.

Tento ročník je určený hráčům narozeným v roce 2000 a opět nabídne špičkovou mezinárodní konfrontaci. Pětici českých týmů (obhájce loňského prvenství SK Slavia Praha, dále Bohemians Praha 1905, FC Zbrojovka Brno, FK Dukla Praha, FC Viktoria Plzeň) letos doplňují také dva zástupci

našich východních sousedů (AS Trenčín a FC Nitra).

Mezi hlavní zahraniční favority na celkové vítězství se bezpochyby řadí vloni poražený finalista FC Porto a také Inter Milán, který bude chtít napravit dvanácté místo z roku 2012. Ani tentokrát na tur-

naji nebude chybět klub z Mexika. Po roční pauze se v Praze opět představí Chivas Guadalajara, který naposledy v silné konkurenci obsadil sedmé místo.

Naopak mezi debutanty se řadí polský tým Zagłębie Lubin, zástupce vynikající srbské akademie FK Čukarički Bělehrad nebo na úspěšnou tureckou stopu navazující FK Altinordu Izmir. Jako první zástupce běloruské fotbalové školy se na turnaji objeví FC Dinamo Minsk.

Formát turnaje, jenž se uskuteční přesně ve dnech 17. až 19. června, i jeho stávající podoba zůstane i v tomto roce zachována. Na každý z týmů čeká bez ohledu na výsledky celkem devět zápasů rovnoměrně rozložených do tří hracích dnů, které budou sehrány na dvou fotbalových hřištích v tréninkovém centru SK Slavia Praha. Zápas o třetí místo a finále pak společně s celkovým zakončením turnaje proběhnou na hlavním stadionu – v Eden Aréně. **(luk)**

včí ve fotbale. A to je prý vůbec netrénuje. Jen nedávno si dvě kopl na tréninku. „Dal jsem. V klidu,“ rozesměje se.

VĚŘÍ SI

Ač brankáři často dokážou vystihnout směr jeho rány, nedosáhnou na ni. „Vyberu si místo a pak se snažím kopat tvrdě co nejvíce k tyči,“ popisuje Vršecký. „Už se mi ale na Zbraslavi stalo, že na gólmána křičeli, že je kopu doprava. To vám pak jde v hlavě myšlenka, jestli to tam kopnout. Změnit? Nezměnit? Srdce už buší jinak než u první penalty. U ní jsem nervózní nebyl, ale s přibývajícím pokusy mě brankáři víc znají. Nevíte, který z nich sleduje sestřihy a tuší, co čeká. Už i trenér Hájů mi říkal, že ví, kam je kopu. Je to taková psychologická válka.“

Něco jako populární fotbalová střížba „kámen, nůžky, papír“. „To je přesné. Tam taky přemýšlíte, co dát, co asi dá soupeř. A s penaltami je to podobné. Hlavně při druhých v zápase,“ vypráví Vršecký. „Dokud je budu dávat, tak budu chodit. Je příjemné, že můžu takhle mančafu pomoci. Při bránění udělá každý občas chybu, já chyboval na Zbraslavi před prvním gólem domácích. Pak jsem to napravit penaltou. Jednou moje série

skončit může, už se mě i kluci v kabíně ptají, jestli si na ně ještě věřím. Pořád ano.“

Není důvod, aby si nevěřil. Poslední penaltu Vršecký neproměnil ještě v dorostu Sparty před dlouhými lety! „Byl to pohár proti Plzni. Zbývali jsme poslední tři, dva udělali krok vzad a vystrčili tam mě,“ vzpomíná.

Pak prošel Meteorom, Vyšehradem, Pardubicemi, Řevnicemi a Dobřichovicemi. Následně zamířil do Cholupic. „Určitě jsem ještě nějaký tým vynechal, ale to už si nepamatuji,“ směje se.

Kromě své aktuální štace však nikde penalty nezahrával. „Všude byli starší a zkušenější hráči. S penaltami jsem začal až tady v Cholupicích. Už v I. A třídě jsem měl docela úspěšnou sérii, ale nepamatuji si, kolik penalt to bylo. Jen vím, že na Slivenci jsem dal dvě v zápase a k tomu trefa z přímáku, takže hat-trick,“ vybavuje si Vršecký, který se tak během pár zápasů dostal mezi nejlepší střelce svého týmu. „Tohle kluci neřeší, spíš si dělají legraci, když jsem vyhlášený nejlepším hráčem zápasu podle webu fotbalpraha.cz. Koho tam nahoře prý mám. Víím, že jsou v Cholupicích lepší hráči. Nebýt jejich aktivity vpředu, tak žádné penalty nejsou. Oni se na penalty nadřou, já je jenom proměňuju.“ ■

Kapitán Cholupic v akci

NEJ...

FOTBAL V RYTMU TRALALALALA

NEJMLADŠÍM KLUBEM V PRAŽSKÝCH SOUTĚŽÍCH JE ST FJFI ČVUT

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Nemají vlastní hřiště, kouče ani mládež, netrénují a před pár měsíci někteří z nich neměli vůbec žádné zkušenosti s velkým fotbalem. Přesto hrají pražskou soutěž a jsou registrováni na Fotbalové asociaci České republiky (FAČR). Seznamte se: ST FJFI ČVUT Tralalalala, nejmladší pražský fotbalový klub, který vznikl před začátkem aktuální sezony.

Jsou sice nejmladší, ovšem nevyrostli na zelené louce. Na podzim totiž uběhne už deset let od chvíle, kdy tehdejší student Fakulty jaderné a fyzikálně inženýrské Tomáš Kouřim založil společně s kamarádem fotbalový klub. Pojmenovali ho ST FJFI ČVUT (Sportovní tým při Fakultě jaderné a fyzikálně inženýrské Českého vysokého učení technického v Praze) s lehce pitoreskním přídomek Tralalalala.

V něm nehledejte žádný hlubší význam. „Potřebovali jsme zkrátka mít

název hned, nebyl čas na vymýšlení. Takže jsme vzali první, co přišlo pod ruku. A to bylo Tralalalala,” usmívá se Tomáš.

ABSURDNÍ PŘEKÁŽKY

Klub složený převážně ze studentů „jaderky“ začal hrát Strahovskou ligu. „Na FJFI tehdy nebyl žádný tělocvuk, takže jsme to začali koncipovat jako fakultní sportovní tým. Setkalo se to poměrně s úspěchem, takže jsme založili běčko, dívčí tým, florbal, volejbal, basket a neustále jsme se roz-

růstali,” vzpomíná s tím, že zatím posledním krůčkem bylo právě založení oddílu velkého fotbalu.

Poslední „expanze“ Tralalalala už nebyla vysloveně Tomášovým dilem, nicméně i on v klubu stále působí. „Angažuji se dál, protože mě to baví. Hraju a zároveň jsem souhlasil s tím, že budu zapsán jako jeden z administrátorů v rámci FAČR,” prozrazuje a dodává, že loňské začátky se nesly hlavně ve znamení tvoření týmu.

Těch, kteří aktivně hráli velký fotbal, totiž v ST FJFI ČVUT nebylo moc, spočítali byste je na prstech jedné ruky. „Před naším prvním zápasem se o většině kluků dalo říct, že nikdy nehráli velký fotbal. Někteří doslova nikdy, někteří jednu sezonu někde za mladší žáky,” líčí s úsměvem.

Při tvorbě a hlavně registrování týmu narazili Tomáš a spol. i na dost bizarní překážky. „Právě to, že většina hráčů byli kluci, kteří si v deseti letech někde udělali registračku a ve dvanácti se na to vykašlali, se ukázalo jako komplikace. Protože i když ty kluby třeba už ani neexistovaly, bylo nám řečeno, že na přestup k nám daného hráče nepustí. To mi přišlo úplně absurdní. Nebo to že musíme platit za to, že máme v týmu Slováka,” kroutí hlavou.

POKUTA ZA MLÁDEŽ

Nakonec se však vše vyřešilo a Tralalalala se mohl přihlásit do nejnižší pražské soutěže, tedy III. třídy. A to v podstatě „z jedné vody načisto“ – bez tréninků. „Netrénujeme vůbec,”

Název klubu je sice vtipný, ale dresy zůstaly standardní.

Budou „študáci“ v budoucnu úspěšní?

Nejmladší klub na pražské fotbalové mapě ST FJFI ČVUT

přiznává Tomáš. „Ale všichni hrají buď Hanspaulku, Strahovskou ligu nebo futsal, takže tam občas nějaké tréninky probíhají. Ale jen na malém hřišti. Na velkém jsme trénink bohužel ještě neměli.“

Z logiky věci vyplývá, že v ST FJFI ČVUT si před sebe nekladou přehnané cíle. „Tím největším je momentálně dohrát sezonu. Sejit se na zápas, zahrát si, nezranit se,“ vysvětluje Tomáš a jedním dechem dodává: „Kdyby se nám podařilo zlánařit všechny spoluhráče z malého fotbalu, aby s námi šli hrát i ten velký, tak bychom na postup nejspíš měli.“

Případný posun o soutěž výš by však přinesl spíš problémy. „Stálo by nás to hrozně peněz. Už teď platíme pět tisíc ročně za to, že ne-

máme mládež. Ve II. třídě by to bylo ještě víc. A jelikož jsme fakultní tým, tak s mládeží je to těžké, protože na vysokou školu moc mládeže nechodí,“ podotýká s úsměvem. „Nemáme to tak, že chceme děj se co děj postoupit. Je to pro nás spíš taková zábava.“

Tralalalala, klub, který našel azyl na Aritmě, kde hraje domácí zápasy, může působit jako jednorázový recesistický projekt. Ovšem zdání klame. „V jednu chvíli jsme si řekli, že nechceme, aby to byl jen vedlejší produkt našeho vysokoškolského studia, ale aby trval dál. A zatím to funguje. Vždycky přijdou noví studenti, které to začne bavit. Věřím, že je to bude bavit dál a že budeme fungovat co nejdéle,“ přeje si Tomáš Kouřim. ■

Jde to prý i bez tréninku...

Tomáš Kouřim

... ale občas to i dře.

STŘÍDÁNÍ

NEJSME ZÁKEŘNÍ!

JAN ŠPAČEK NAVAZUJE NA OTÁZKY PETRA JACKLA

TEXT: LUKÁŠ VRKOČ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Hned několik dotazů si pro JANA ŠPAČKA z Vršovíc připravil stoper-kanonýr Petr Jackl. Zajímavý je zejména ten o rychlosti sprintu. Co myslíte, na koho štírek z Prahy 10 ukázal jako na největšího soka?

Zápasy mezi Admirou B a Vršoviciemi bývají dost vyhecované, a tak je právě tato skutečnost tím, co Jackla hodně zajímalo. „Co se týká mě osobně, tak já jsem v Admire hrál dva roky ve starším dorostu, čili znám tři čtvrtiny jejího mančafu plus rodiče hráčů, kteří vždycky byli věrnými fanoušky, tudíž osobně se na ten zápas každý půlrok strašně těším. Navíc před každým vzájemným utkáním proběhne nějaké hecování s klukama a podle toho to při zápase vypadá,“ nabízí jednoduchou odpověď Jan Špaček.

Kromě přátelského pošuchování, které dodá zápasu šmrnc, je důvodem většího jiskření i herní styl Vršovíc. A za něj se jejich opora neschová. „My už jsme zkušenější tým, nevyhovuje nám rychlostní hra mladých soupeřů a jediný způsob, kterým se dají rozhodit a zpomalit, je jít do nich tvrději a agresivněji. A s Admirou je to přesně tehle případ. Neříkám, že

bychom byli na ně nějak více zákeřní, ale prostě víme, že tenhle styl špatně snáší,“ dodává k soupeření. Kromě rezervy Admiry jeho tým prožívá emotivní zápasy ještě proti Uhelným skladům. Tam je to prý zajímavé na hřišti i mimo něj.

NA GÓLY SE NADŘOU

Větší agresivita a bojovnost na úkor fotbalovosti se u někdejšího vítěze pražského přeboru aktuálně ukazuje i v tom, že je pro tým složitější střilet branky. Kde je kámen úrazu? „V minulosti byla naše největší síla v obraně a ve standardkách. Vzádu jsme nedostali žádný gól a pak stačila jedna dobře kopnutá standardka na Honzu Šimra a tři body byly doma. Momentálně moc gólů nedáváme, protože u nás není žádný klasický útočník, který by to vzal na sebe, vystřelil z 20 metrů a dal gól. Na všechny góly se nadřeme, a tudíž jich moc není,“ doplňuje Špa-

ček, co Vršovice trápí. Sám se snaží pomoci, jak může, a že pendluje se stavou, si všiml i Jackl.

„Teď jsem hrál dva roky v obraně, kde se mi celkem dařilo, byl tam prostor pro výpady po levé straně a mohl jsem využít mou rychlost. Na druhou stranu jsem věděl, že jsem poslední hráč, tím pádem jsem se bál hrát a míče jsem dával na jistotu. Teď mi kouč našel místo v útoku, kde se mi hraje nejlíp, snažím se hrát se vztyčenou hlavou, dovolím si, mám kolem sebe dost prostoru a vím, že když něco zkazím, je za mnou spousta hráčů, který protiútok mohou zastavit,“ říká k aktuálnímu místu v sestavě Honza. Kdyby nemusel, nikdy by nenastoupil jen na postu stopera, kde není prostor pro chyby.

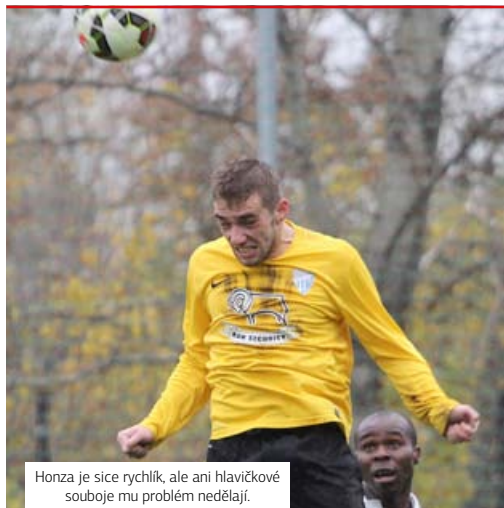
CO TA RYCHLOST?

Teď to nejzajímavější. Nejen Petr Jackl zaznamenal u kamaráda Jana Špačka ohromný fyzický fond a zejména rychlost. Ten však zůstává skromný... „Nemyslím si, že bych byl vyložený sprinter, určitě je v přeboru pár kluků rychlejších. Spíš žádný ba-

lon nevypustím, i když se zdá ztracený. A asi ta touha po míči mě dělá rychlejší,“ směje se.

I když je přesvědčen, že existují rychlejší hráči, než je on, nabízí se také jejich vyjmenování: „Pamatuji si hodně rychlostních soubojů s Pospíšilem z Královic, hráli jsme vždycky na sebe a každý zápas jsem se s ním stoprocentně vyšťavil. Nejrychlejší hráč v přeboru je pro mě ale Michálek z Admiry, proti kterému jsem teď hrál. Jeho rychlost a síla je neuvěřitelná, což jsem bohužel poznal na vlastní kůži.“

A ještě jednou Admira, kterou má Honza zjevně hluboko v srdci. Přestože jsou zápasy vyhecované, má je ze všech nejraději. „Je tam fantastická parta a mám s klukama spoustu zážitků, a to jak ve fotbale, tak i v soukromém životě. Dovolené, večerní divočiny a další zkušenosti mě na každý společný souboj strašně motivují. Naopak nejhůř se mi hraje proti Střešovicím, protože zápasy s nimi mě strašně bolí a nikdy se nám proti nim moc nedařilo ani výsledkově, ani fotbalově,“ uzavírá Špaček další „střídání“. ■

Honza je sice rychlík, ale ani hlavičkové souboje mu problém nedělají.

Jen počkej...

STŘÍDÁNÍ

JAN ŠPAČEK

TOMAS SOUCEK

„Zajímalo by mě, jak je možné, že se Cholupicím na jaře začalo tak dařit. Pak chci vědět, jestli s ohledem na další sezonu už myslí tým na nejvyšší příčky přeboru. A jaké to je hrát pod trenérem Rudolfem Kahlem, který působí na okolí trochu divočeji...“

EXKLUZIVNÍ SOUTĚŽ PRO FOTBALOVÉ KLUBY

Zahrát si utkání proti prvoligovému týmu, potkat se na trávníku s ligovou hvězdou nebo si zatrénovat pod vedením profesionálního trenéra? Pokud se stanete součástí projektu Gambrinus Kopeme za fotbal, tyto sny se splní i Vám a lidem ve vašem klubu.

NOVĚ I PRO KLUBY Z KRAJSKÝCH SOUTĚŽÍ!

Kopeme za fotbal je projektem pro všechny zapálené týmy z krajských a okresních fotbalových soutěží. Principem soutěže je sbírání bodů ve sportovní, digitální a pivní části soutěže.

CO MŮŽETE VYHRÁT

- 1 Přátelské utkání s týmem ze SYNOT ligy
- 2 Trénink pod vedením trenéra ze SYNOT ligy
- 3 Dotaci na zkvalitnění fotbalového zázemí až ve výši 10.000,-Kč
- 4 Občerstvení na „Zápisný“ a „Dokopnou“ – sudy piva Gambrinus a grilované selátko

VOUCHER

Sleva 40%

ZÍSKEJTE SLEVOU VE VÝŠI 40% NA ZBOŽÍ ZNAČKY PUMA

Aktivní týmy mohou získat další ceny, které účast v projektu přináší, např. slevu ve výši 40% na zboží značky Puma ve vybraných obchodech.

JAKÉ JSOU PODMÍNKY VSTUPU DO SOUTĚŽE?

- 1 Zaregistrovat se na: www.gambrinus.cz/kopemezafotbal
- 2 Zakoupit 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus a nákup doložit fakturami a zaslat je pořadateli na: kopemezafotbal@gambrinus.cz

PÁTÝ SUD PIVA ZDARMA

V hracích měsících mohou fotbalové hospody přidružené ke klubům či samotné kluby využívat akci 4+1. Principem této akce je, že pokud klub nebo hospoda nakoupí a vytočí 4 x 50l sud jakéhokoliv piva Gambrinus v daném měsíci a doloží tuto skutečnost fakturami, dostanou pátý sud piva Gambrinus zdarma!

REGISTRUJTE SE A VÍCE NAJDETE NA: WWW.GAMBRINUS.CZ/KOPEMEZAFOTBAL

napivosrozumem.cz

LEGENDA

VÁCLAV MIGAS: SPARTAN DO MORKU KOSTÍ

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HISTORIE PRAŽSKÉHO FOTBALU JAK JE (MOŽNÁ) NEZNÁTE

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Přemožitelé Maďarů z prosince 1969 v Marseille: zleva stojí Adamec, Viktor, Kuna, MIGAS a Hagara, před nimi jsou F. Veselý, Petráš, Kvašňák, Pivarník, Jokl a Horvát.

Snad každý hráč to někdy zažil na vlastní kůži. I urostlému plavovlasému stoperovi z Letné, který svého času v Poháru mistrů evropských zemí zneškodňoval renomované evropské hvězdy, se forma zčistajasna kamsi vytratila – a ne a ne ji znovu najít. Bylo mu čtyřiašest, to přece není žádný věk ani ve vrcholovém sportu, kde se tak rychle stárne. VÁCLAV MIGAS měl teprve dozrávat ke svému vrcholu. Ale vypadl ze sestavy a dlouho do ní marně hledal cestu zpátky...

Cenili si toho, co už v rudém dresu vykonal, a nabídli mu lukrativní přestup k semtínským chemikům, kteří se zrovna probíjeli do elitní soutěže. Bez zaváhání odmítl. Sparta mu nebyla jen týmem, ve kterém vstoupil na velkou scénu, ale věcí srdce, vyznáním víry a životní láskou, za kterou se vydal z Košíř na Letnou už jako kluk. Páni učitelé ve spartánské základní škole příštích borců, v té době uctívaní internacionálové Karel Senecký a Vlastimil Preis, byli na své svěřence nějak nároční, ale on od nich dostával

jedničky, které mu otevřely cestu do prvního dorostu.

Ten vedl legendární Josef Čihák, někdejší halv žižkovské Viktorky a teď ve stověžaté metropoli údržbář věžních hodin. Roku 1962 vyhráli dorostenec-kou ligu. Vedle Vaška Migase byli ve zlatém týmu i Vláda Táborský a Pepík Bouška...

ČTYŘI MINUTY NA ANGLICKÉ TRÁVĚ

Už v novém soutěžním ročníku 1962-63 si Migas a Táborský zakopali v lize

dospělých. Jenže toho prvního postihl obrovský pech. Na jarním dorostenec-kém šampionátu UEFA v Anglii odehrál jen prvních pár minut úvodního zápasu našich se Švédy. Potom mu vlastní brankář padl na nohu tak nešťastně, že pro něho turnaj v té chvíli skončil. A potřhané vazy se hojily dlouhé měsíce...

I s tím vážným zraněním narukoval na prahu nové sezony na vojnu do Dukly Slaný, která právě postoupila do II. ligy. Tolik tam chtěli toho ještě neopěveného, na svůj věk však neobvykle vyzrálého stopera! Museli si počkat, než se dá do pořádku, ale i tak se jim ještě bohatě vyplatil.

Když se po dvou letech vrátil do Sparty, hrál v ligovém áčku na jeho postu Jiří Tichý, borec z chilského finále světového šampionátu. Trenér Václav Ježek tedy svému jmenovci

vyhradil místo předstopera a začal ho formovat pro roli „psa-obránaře“. Migasovým úkolem bylo rozbít nájezdy soupeřů, eliminovat jejich útočné hvězdy. Plnil to posláním zápas od zápasu lépe a s nelítostnou tvrdostí, pozorným fanouškům nicméně neuniklo, že stále víc vysokých míčů ve spartánském trestném území končí na jeho hlavě, že má stále větší přehled o dění na celém trávníku. Jeho odkopy nebyly jen okamžitým řešením zapeklitých situací, ale signály k protiútokům. Filmové záběry jeho přesně mířených a načaso-vaných pasů do běhu spoluhráčů by mohly sloužit jako instruktážní materiál v trenérských školách.

Roku 1968 ale jako když utne. Dondávná báječný borec se trápil, nic se mu nedařilo. Tehdy došlo k oné pardu-bické nabídce z úvodních řádků.

V nešťastném utkání s Brazílií (1:4) na MS 1970 v Mexiku zastavil Ladislav Kuna jednoho z „kanárků“. Soubor sekundují MIGAS a zcela vlevo skvělý brazilský útočník Tostao.

Post: stoper**Hráčská kariéra:** Meopta (Sparta) Košice, Sparta, 1963 liga, později vojenská základní služba a Dukla Slaný, 1965 Sparta, 1974 Viktoria Žižkov, dále Neratovice a Motorlet**Bilance v lize:** 10 sezon, 155 zápasů, 5 gólů; mistrovský titul 1967**Mezistátní utkání:** 8 v letech 1969 a 1970, účast na MS 1970**Trenérská dráha:** Dávle, hrající trenér Ledče nad Sázavou

Tvrdý, nekompromisní a odolný bojovník s výtečnou kopací technikou, vynikající hrou hlavou, mimořádnou schopností číst hru a ocelovými nervy – to byl VÁCLAV MIGAS.

Sparta s ČS. pohárem 1972: zleva Mašek, Sv. Bouška, Pešice, Kára, MIGAS, F. Chovanec, funkcionář Žezulka a Urban, v podřepu Kislinger, J. Bartoň, Tenner, Tábořský, Jurkanin a Semendák.

Trnavský Jozef Adamec (vlevo) a MIGAS byli v lize nesmlouvavými protivníky, v dresu československé reprezentace statečnými a obětavými spoluhráči.

OBSAH POJMU VĚRNOST

Ale Vašek Migas ve Spartě zůstal, i když jeho údělem se na dlouhý čas stala převážně hra za druholigové béčko. Posadil se za volant taxíku, tvrdě trénoval dál, a když po víc než roce dostal novou příležitost, popadl ji za pačesy tak, že ho na podzim 1969 trenér reprezentace Josef Marko povolal k rozhodujícím kvalifikačním zápasům pro světový šampionát v Mexiku. Debutoval na Spartě proti Irům (3:0), v Marseille pomohl k výhře 4:1 v postupové baráži s Maďary. V Mexiku se našim nic nedařilo. Nebyla to vina hráčů, na které se později všechno svedlo; někteří snad jen příliš brzy hodili flintu do žita. Především tehdy organizátoři výpravy podcenili nutnost aklimatizace v prakticky vysokohorském prostředí a nedokázali mužstvu uchránit potřebný klid.

I podle trenéra byl jedním z těch, kteří si tam své odvedli – jedním ze čtyř, kteří ve všech třech zápasech nechyběli na hřišti ani minutu. Ale ani jemu se nevyhnul následný plošný zákaz reprezentace, který poškodil víc ji než potrestané hráče. Nesmyslný distanc naštěstí brzy pominul.

Jenže Migas na jaře 1971 utrpěl v ligovém utkání s bratislavským Interem komplikovanou zlomeninu. V té době patřil k nejzkušenějším lídrům Sparty a už proto se za každou cenu chtěl do mužstva vrátit. Nekonečně dlouhý čas se belhal o berlích, ale nepovolil, a jak jen mohl, začal znovu dřít. Tentokrát však už původní formu znovu nenašel. Báječný chlap odešel krutě brzy z velkého fotbalu – a potom i ze života. Těžká choroba zmařila všechny jeho další plány. Podlehl jí týden po padesátých šestých narozeninách...

Typický Migasův rezolutní obranný zákrok

DROBNÉ KLEPY

WŁODEK SI ANI NEŠKRTNUL

Na mezinárodní scéně složil Václav Migas zkoušku zralosti ve dvou zápasech Poháru mistrů v listopadu 1964 proti Górníku Zabrze. Tým, který v předcházejících letech potrápil i skvělou Duklu, měl teď navíc v útoku nadmíru nebezpečného Włodzimierze Lubańskiego. Proti Letenským ale „polský Pelé“ nepochodil, o to už se Vašek postaral. A hlavně zcela vymazal ze zmrzlého letenského trávníku zkušeného Pola, „šéfa“

a tvůrce hry mužstva hostů. Sparta doma vyhrála 3:0, ale ještě ji čekal obávaný kotel Slezského stadionu v Chorzówě. „Teď ukážeme pánům Tichému a Migasovi, jak se hraje u nás,“ řekl Lubaňski novinářům před odvetou. No, neukázali... Pražané vyhráli i tam 2:1 a postoupili do čtvrtfinále prestižní soutěže.

OSUDNÝ ŠLAPÁK „BAČI“ PETRÁŠE

Zlomenina, která se stala začátkem předčasného konce Migasovy hráč-

ské dráhy, byla dílem hrůzostrašného šlapáku útočníka bratislavského Interu Ladislava Petráše, Vaškova spoluhráče z reprezentace... Mnozí fanoušci tehdy považovali ten brutální zákrok za úmyslný, a mnozí jsou o tom přesvědčeni dodnes. To-liž ublížit Petráš určitě nechtěl, ale úlet to byl. A pořádný! Navíc viník nespěchal s omluvou a nad výrokem „fotbal není golf“, který v té souvislosti pronesl, zůstával rozum stát... Nakonec se přece jen omluvil a Vašek mu odpustil.

V „PENZI“ NA ROZTRHÁNÍ

Na co se dá fotbalista, když skončí i s trénováním? Vašek Migas se ani potom na chvíli nezastavil. Stal se duší letenské staré gardy. Vyjednával zápasy, sháněl dohromady sestavu, organizoval zájezdy a osvědčil se i jako manažer. V časech, kdy u nás ještě nezdolaly mobily, to prý některé dny bylo u Migasů jako v telefonní ústředně, ale všechno zvládl. Vedle toho se staral také o fyziku mladých spartánských tenistů. A nakonec se stal kondičním trenérem naší tehdejší nejlepší tenistky Heleny Sukové.

MLÁDEŽ

V BAYERNU SE MAJÍ NA CO TĚŠIT

SENDI MURK Z CHODOVA MÁ TALENTU NA ROZDÁVÁNÍ A FOTBAL JE PRO NĚJ VŠÍM

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: ARCHIV SENDIHO MURKA

Tohle jméno si dobře zapamatujte. Ostatně vzhledem k tomu, jak exoticky zní, by to neměl být problém. Takových talentů, jako je záložník či útočník Chodova Jižní Město SENDI MURK, totiž po pražských fotbalových trávnících moc neběhá. Jeho trenérovi Ladislavu Salvetovi prošla pod rukama i řada ligových hráčů, Sendi (křestní jméno má po tátovi, který je Němec, maminka je Češka) prý ale všechny převyšuje. Bude-li třináctiletý forward s vytříbenou technikou, obratností i fyzickou dál rozvíjet svůj talent, možná to dotáhne i do vysněného Bayernu Mnichov!

■ Fotbalové začátky – co ho přivedlo k fotbalu:

Táta, začínal jsem na Kačerově.

■ Důležité kroky v kariéře:

S mladšími žáky Chodova jsme minulý rok vyhráli ligu a postoupili do I. třídy v Praze. A také jsem byl členem týmu U12 Praha.

■ Nejoblíbenější trenér:

Ladislav Salvet a pan trenér Zdeněk Ševčík z Kačerova, ten mě naučil mít fotbal rád.

■ Fotbalový vzor:

Toni Kroos, Robert Lewandowski a Alexis Sánchez.

■ Oblíbený klub:

Bayern Mnichov.

■ Neoblíbený klub:

Chelsea.

■ Poslední výsledek A-týmu mužů Chodova v sezoně:

Chodov prohrál a Újezdem 2:4

■ Jaký nejlepší zápas kdy osobně odehrál:

Chodov – Libuš, vyhráli jsme 5:4 a já dal čtyři góly. Někdy dám i 5. Ale skvěle hrál celý tým i soupeř. Hra byla atraktivní, a to mám rád.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Německo – Brazílie 7:1 na MS 2014.

■ Nejlepší spoluhráč v týmu:

Marek Salvet.

■ Sportovní cíl:

Zahrát si Ligu mistrů. A ještě lepší by bylo ji vyhrát.

■ ... a kdyby to nevyšlo ve fotbale – čím chce být:

Přesně nevím, asi sportovní novinář či komentátor.

■ Dělá i jiný sport než fotbal:

Lyžuji, běhám, jezdím na kole.

■ Mimosportovní zájmy:

Někdy PC hry, penny board.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Hraní Fify na Xboxu.

■ Oblíbené jídlo:

Čínské nudle od maminky.

■ Oblíbená hudba:

Coldplay.

■ Oblíbený film:

Pád Bílého domu, Fotbal za mřížemi.

■ Prospěch ve škole:

Dvě dvojky, jinak jedničky.

■ Počet přátel na Facebooku:

171.

ROZSTŘEL

SPARTA NEBO SLAVIA — **BOHEMIANS PRAHA 1905**

RONALDO NEBO MESSI — **MANUEL NEUER**

ÚTOČIT NEBO BRÁNIT — **ÚTOČIT**

BLONDÝNY NEBO BRUNETY — **BLONDÝNKY**

PREMIER LEAGUE NEBO BUNDESLIGA — **BUNDESLIGA**

Sendi Murk

OČIMA TRENÉRA

„Sendiho znám od jeho pěti let, takže jsem ho sledoval od prvních fotbalových krůčků a věřím, že ho budu sledovat i nadále. Třeba jako VIP host finále Ligy mistrů. V minulé sezoně pomohl k postupu našich mladších žáků do I. třídy a nyní i díky němu hrajeme o čelo tabulky, i když jsme nováčkové. Vyniká výtečnou kopací technikou, obratností, fyzikou a tvrdou a přesnou střelou. Je to rozený střelec, ale s vývojem se převtělil i do role asistenta, hlavně pak ve dvojici se svým letitým spoluhráčem Markem. Občas se sice zasekne, když se mu nepovede jeho oblíbená klička, občas pomalu přepíná do defenzivy, ale o svých nedostacích ví, usilovně pracuje na jejich odstranění a snad ani není třeba, abych mu je jako trenér připomínal. Legendární číslo 10 mu patří právem. Koučoval jsem i ligové fotbalisty, ale tento klenot řadím v jeho dovednostech výše. Fotbal miluje nade vše a vypadá to, že se s míčem u nohy narodil. Bude-li nadále rozvíjet svůj obrovský talent, mají se v Bayernu Mnichov nač těšit!“

Ladislav Salvet,

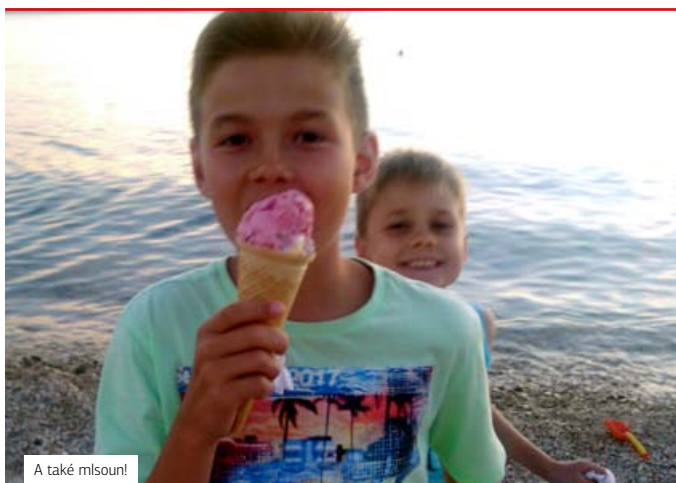
šéftrenér mládeže Jižní Město Chodov – fotbalový klub, o.s.

Týmové fotky je třeba dělat (i ty se soupeřem)...

Sportovec každým coulem

A také mlsoun!

INZERCE

CHCETE SE ZVIDITELNIT?

INZERUJTE VE SPECIÁLU!

- MOŽNOST JAK NA SEBE UPOZORNIT VE FOTBALOVÉM PROSTŘEDÍ
- DISTRIBUCE MEZI PRAŽSKÉ KLUBY A NA DALŠÍ DŮLEŽITÉ ADRESY
- NÁKLAD: 5 500 KS

CENÍK:

■ II. A III. OBÁLKA:	12 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ IV. OBÁLKA:	15 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ CELOSTRANA:	8 000 Kč	[210 × 297 MM]
■ PŮLSTRANA:	4 000 Kč	[210 × 150 MM]
■ PODVAL:	3 000 Kč	[210 × 70 MM]

MLÁDEŽ

JARO OPĚT PATŘÍ PROJEKTŮM MLÁDEŽE

KTERÝ SI VYBERETE?

TEXT: PFS FOTO: ARCHIV

můj první klub

TOUR DE CLUB

**Neberte
nám naši
hru**

Měsícnáborů

Fotbal nás baví! Takové motto zní z Pražského fotbalového svazu, který i pro rok 2016 připravil pokračování tradičních projektů mládeže, jako jsou Neberte nám naši hru, Tour de Club, Můj první klub či Měsíční náborů. Nově navíc mezi rodiny míří projekt Praha město fotbalu a do škol fotbalové besedy. Jak tedy bude vypadat zbytek fotbalového jara mezi projekty mládeže?

„Praha se letos dočkala významného ocenění, honosí se titulem Evropské hlavní město sportu 2016. Pro Pražský fotbalový svaz je velká výzva, aby i spojení Prahy s fotbalem bylo co nejvíce vidět. Chceme Pražanům nabídnout možnosti, jak zejména děti přivést k našemu sportu. Proto fotbal byl vidět například v parku Ladrunka a bude na Náplavce Rašínova nábřeží a v Letenských sadech či se vydáme za dětmi přímo do škol,“ představil plány PFS marketingový manažer Jan Gruber.

MŮJ PRVNÍ KLUB

Není náročné poznat svět sportu a fotbalu. Stačí jedny padnoucí tenisky, chuť a fotbalový klub. Jak najít ten, který je rodičům či prarodičům nejbližší? Projekt „Můj první klub“ díky webovým aplikacím „Najdi si svůj klub“ na stránkách www.muyprvniklub.cz nabízí rodičům možnost najít pro své děti nejbližší pražské fotbalové kluby směrem k jejich bydlišti či práci. Každý z do projektu zapojených pražských fotbalových klubů má na internetových stránkách svou kartu

s informacemi, jež pomohou rodičům přivést dítě ve správný čas na správné místo a nastartovat tak sportovní kariéru své ratolesti. Dále díky aplikaci „Kalendář náborů“ si rodiče mohou najít termíny náborů jejich klubu či klubů v jejich městské části.

PRAHA MĚSTO FOTBALU

Praha a fotbal. Největší české město a nejoblíbenější český sport k sobě neodmyslitelně patří. Ukázat možnosti provozování fotbalu v Praze a dostat ho na netradiční místa si klade za úkol projekt s názvem „Praha město fotbalu“. Díky němu si rodiny s dětmi a vůbec všichni Pražané mohou vyzkoušet fotbal na nejrůznějších místech a v nejrůznějších podobách. Fotbal se už hrál v parku Ladrunka a bude se hrát v Letenských sadech či přímo na Náplavce Rašínova nábřeží u Vltavy. Přijďte na níže uvedené rodinné akce ukázat, že Prahu fotbal baví!

- RatolestFest – sobota 28. května 2016 (Náplavka Rašínova nábřeží)
- Kašpárkohraní – neděle 12. června 2016 (Letenské sady)

TOUR DE CLUB

Propojit amatérský a profesionální fotbal má za cíl projekt Tour de Club. Díky němu týmy trenérů prvoligových pražských klubů Sparty, Slavie, Dukly a Bohemians putují na hřiště menších pražských mládežnických týmů a předávají své know-how v práci s fotbalovou mládeží. Kromě trenérů však na trénincích nechybějí ani prvoligoví fotbalisté či fotbalistky, kteří motivují děti k tréninkové pili, která je jednou může přivést až na ligové trávníky. A kam mířily/míří ligové kluby na jaře?

- Bohemians Praha 1905 na tréninku SK Viktoria Štěrboholy (proběhl v úterý 3. května)
- FK Dukla Praha na tréninku TJ Březiňves (proběhl v úterý 17. května)
- SK Slavia Praha na tréninku SK Ďáblice z.s. (proběhl ve čtvrtek 19. května)
- AC Sparta Praha na tréninku FC Zličín, úterý 7. června 2016 od 17.30, Na Radosti 242, Praha 5–Zličín

NEBERTE NÁM NAŠI HRU

Ne vždy fotbal přináší dětem pouze úsměv a radost. Bohužel také na fotbalových utkáních těch nejmenších můžeme vidět zarážející jevy, které berou dětem chuť do hry a sportu jako takového. Snahou o dosažení okamžitých výsledků, přehnaným důrazem na výkony jednotlivců a potlačením myšlenky fair play se u dětí

postupně vytrácí úcta ke spoluhráčům, protihráčům i rozhodčím. Mízí pak také základní touha zahrát si fotbal, najít v kolektivu společné kamarády a v neposlední řadě vysloužit si pochvalu od trenérů či rodičů. Právě rodiče jsou přitom často těmi, kteří, často nevědomky, stojí na pomyslném žebříčku negativních emocí na samém vrcholu.

Letitá iniciativa Pražského fotbalového svazu „Neberte nám naši hru“ nemá za cíl celkově změnit prostředí na pražských fotbalových turnajích, má však ukázat možnou cestu a předejít pak odstartovat debatu na toto téma. Organizátoři projektu proto objíždějí mládežnické turnaje v Praze, aby na nich děti i rodiče seznámili se základními myšlenkami celé iniciativy. Které turnaje ještě navštívíme?

- 4. června 2016 – Jarní liga Meteor (ročník 2009), hřiště Meteor, U Meteoru 3, 180 00 Praha 8
 - 18. června 2016 – Turnaj Fotbalové akademie Alexe Zbura (ročník 2009), hřiště TJ Čechie Dubeč, Městská 444, Praha 10–Dubeč
- K tomu pořádáme i vlastní turnaje Neberte nám naši hru.

- 28. května 2016 – turnaj v rámci festivalu RatolestFest na Náplavce Rašínova nábřeží
- 5. června 2016 – místo bude upřesněno

FOTBAL NÁS BAVÍ!

Je vidět, že děti mají projekty PFS opravdu rády.

MĚSÍC NÁBORŮ

Seznámit děti z mateřských a základních škol má za cíl projekt Měsíc náborů, který je součástí kampaně Můj první gól, ke které se každý rok Pražský fotbalový svaz připojuje. Přiveďte i vy svou školku, školu či ratolest na jeden ze speciálních fotbalových náborů pražských klubů.

■ **pondělí 23.5.2016** SK Českoslovan Chuchle, Strakonická 418, Praha 5 – Velká Chuchle

■ **pátek 27.5.2016** FK Dukla Jižní Město z.s., Mikulova 1594/4, Praha 4

■ **pátek 27.5.2016** ČAFC Praha, K Vodě 2, Praha 10 – Záběhlice

■ **úterý 31.5.2016** AC Sparta Praha dívky, hřiště Kbely, Železnobrodská 961/4A, Praha 9 – Kbely

FOTBALOVÉ BESEDY

Fotbal míří také do škol. Na děti z vybraných pražských základních škol tak v průběhu června čekají besedy s fotbalovými osobnostmi, workshopy s fotbalovým freestylem a především vzorové hodiny tělesné výchovy se zaměřením na fotbal pod vedením zkušených fotbalových trenérů. Cenou památkou navíc pro školy bude i fotbalové vybavení pro další rozvoj tohoto sportu na dané škole. ■

Je vidět, že děti mají projekty PFS opravdu rády.

Maskot nesmí chybět na žádné akci.

Tak co si vyberu?

TRÉNINK

RYCHLOST...

SERIÁL PROFESIONÁLNÍHO TRENÉRA MLÁDEŽE PFS MILANA TITĚRY O PŘÍPRAVĚ

ILUSTRAČNÍ FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Vývoj fotbalu i dalších sportů směřuje do budoucna ke stále vyšším nárokům na RYCHLOST hry. Zvládnutí tohoto kritéria je přímo úměrné tomu, aby hráči byli schopni posouvat výkony a hranice v oblasti rychlostních schopností. I hráči, kteří jsou momentálně dobře rychlostně připraveni, musejí počítat s tím, že v budoucnu se při špatném tréninku mohou stát jen průměrně rychlí. A přestože je rychlost ze všech pohybových schopností nejméně ovlivnitelná (jelikož má vysoký stupeň dědičnosti), tak je nesmírně důležité posouvat tréninkem rychlostní schopnosti co možná nejvíce vpřed hlavně v senzitivním období.

CHARAKTERISTIKA RYCHLOSTI: PROČ DODRŽOVAT INTERVALY

Jedná se o činnosti prováděné s maximální intenzitou. Při tréninku rychlosti je důležité dodržovat správné intervaly zatížení a odpočinku. Doporučené intervaly zatížení se pohybují obvykle mezi 5–15 vteřinami a odpočinek by měl být 1:6–10. Při dodržení uvedených intervalů si tělo stačí doplnit zdroje energie a je tudíž schopno opět vyvinout maximální intenzitu. Zároveň se ve svazech nehromadí laktát, který zpomaluje a zhoršuje koordinaci a techniku běhu nebo činností s míčem. V případě, že se doba zatížení prodlouží či se zkrátí odpočinek, přecházíme do tréninku rychlostní vytrvalosti, který by se cíleně neměl v přípravných a žákovských kategoriích objevovat.

RYCHLOST JAKO KOMPLEXNÍ PROCES

Nezaměřujeme se při tréninku rychlosti pouze na to, jak se dostat co nejdříve od jednoho kuželu ke druhému, ale i na rozvoj rychlostních činností nutných ke hře samotné.

JAK OVLIVŇUJE SPRÁVNÁ TECHNIKA BĚHU VÝSLEDNOU RYCHLOST?

Stejně jako v jiných sportech je technika základním předpokladem pro efektivní, účelný a rychlý pohyb. Proto je důležité, abychom věděli, jak můžeme poradit hráči s evidentně špatnou technikou běhu. Větší rychlost hráče se zpočátku nejčastěji skrývá v těchto chybách:

- v rozsahu pohybu nohou (hráč nezvedá při běhu nohy)
- špatná práce rukou (ruce nepracují souměrně, pohybují se před tělem, malý rozsah)
- nedostatečná frekvence kroku
- chybí postupné prodlužování běžeckého kroku (hráč běží stejně malými kroky nebo se naopak rozebíhá dlouhými kroky)
- běh po patách
- postavení trupu (narovnaný nebo zakloněný)

Chyby lze odstraňovat pomocí běžeckých cvičení (tzv. běžecká abeceda), kde se zaměřujeme na postupné odstraňování špatných návyků nebo nedostatků.

CO MŮŽE TRENÉR OVLIVNIT PŘI STAVBĚ RYCHLOSTNÍHO CVIČENÍ?

- délka trvání činnosti
- počet opakování v sérii
- počet sérií
- délka trvání odpočinku mezi intervaly zátěže v sérii
- délka trvání a charakter odpočinku mezi sériemi

TIPY PRO EFEKTIVNÍ TRÉNINK RYCHLOSTI

- propojovat do cvičení i her rychlost, sílu a obratnost
- rozvíjet ho soutěžní formou – hráči budou cvičení dělat vždy s maximální intenzitou
- vytvářet vyrovnané dvojice – ať jsou souboje co nejtěsnější
- využívat vzdálenosti 10 až 15 metrů, kde hráči běží v maximu (na kratší vzdálenosti dosáhnout maxima nemusí a jde spíše o reakční rychlost a akceleraci)
- trénovat rychlost často se změnou směru, pracovat s těžištěm a snažit se neztratit rychlost (rychlá změna směru versus zbytečně dlouhý oblouk)
- rozvíjet rychlost myšlení (rozhodování, vyhodnocení)
- rychlost s míčem – zapojovat činnosti s míčem, které hráč už umí

Do budoucna bude kladen na rychlost čím dál větší důraz.

RYCHLOST 1

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Frekvenční rychlost v propojení s koordinací a vyražením

Název cvičení:

Frekvenční dráhy

Slovní popis:

Hráči si sami vybírají dráhu, kde mají zadaný způsob provedení. Po absolvování frekvenční části následuje sprint mezi oranžové kužely 10 až 15 metrů. Cvičení může začínat také jako závod trojic.

Důležité:

Hlídat koordinaci a techniku, maximální frekvence pohybu.

RYCHLOST 2

Věková kategorie: U9 – U15

Zaměření cvičení: Rychlost reakce, obratnost, akcelerace

Název cvičení: Chyt' soupeře, až se tě dotkne

Slovní popis: Modrý hráč přebíhá k červeným, kteří stojí zády. Vybere si jednoho, kterého se dotkne, a okamžitě vyráží zpět na své místo. Červený hráč č. 3, kterého se dotkl, se obrací a vyráží za modrým, kterého musí stihnout do půlící čáry. Následně si opět vybírá některého modrého hráče, kterého vyzve dotykem na běžecký soubor.

Varianty: Hráči mohou stát zády, čelem, v některé poloze atd.

Důležité: Hráči musejí vyběhat až po dotyku, uzpůsobit vzdálenosti a obtížnost tomu, aby souboje byly co nejtěsnější (aby mohli oba získat bod). Když budou chytači neúspěšní, můžeme vložit například po doteku otočku navíc.

RYCHLOST 3

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Reakce na pohyb soupeře a akcelerace správným směrem

Název cvičení:

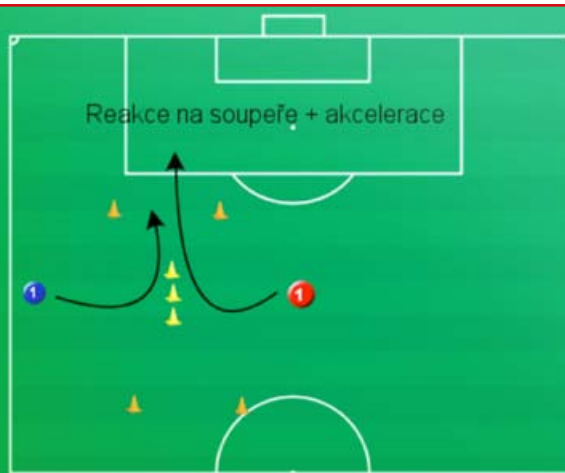
Dotkni se soupeře před brankou

Slovní popis:

Oba hráči současně vyběhají ke středovým kuželům, červený se snaží klamavými pohyby rozhodit obránce a vyběhnout do některé z branek na stranách. Jakmile se dostane za kužely, nesmí svůj směr již změnit.

Důležité:

Maximální snaha o zmatení obránce a vyražení do opačné strany.

RYCHLOST 4

Věková kategorie:

U9 – U15

Zaměření cvičení:

Běh se změnami směru, orientace v prostoru

Název cvičení:

Chytačka z rohů

Slovní popis:

Určený počet hráčů se pohybuje uprostřed čtverce, hráč 1 vyráží a snaží se dotknout jiného hráče. Ihned po doteku startuje z dalšího rohu hráč 2 atd.

Varianty:

Můžeme hrát na daný počet doteků nebo například každý běží dvakrát či na čas.

Důležité:

Sledování hry a rychlé vbíhání dalšího chytače.

HISTORIE

VIKTORKA OČIMA VZPOMÍNEK

KAPITOLY Z DĚJIN PRAŽSKÉHO FOTBALOVÉHO SVAZU: VRÁTÍ SE ZNOVU NA ŽIŽKOV FOTBALOVÁ EXTRATŘÍDA?

TEXT: MILOSLAV JENŠÍK FOTO: ARCHIV AUTORA

Nejvýraznějším mezinárodním úspěchem znovuzrozené Viktorky byla výhra 2:0 nad obávaným Glasgow Rangers s Ronaldem de Boerem v Poháru UEFA 2002–03. Na snímku ze zápasu jsou žižkovští Kennedy Chihuri a Maroš Klimpl.

Když v zimní přestávce národní ligy v sezoně 2014–15 tehdejší trenér VIKTORKY Jindřich Trpišovský seznamoval čtenáře Speciálu PFS se sympatickými klubovými plány na stabilizaci kádrů k novému útoku na bránu nejvyšší soutěže, kdo by se byl nadál, že za pár měsíců nebude po jeho týmu v druhé nejvyšší soutěži ani vidu, ani slechu?

Ve skutečnosti pak Viktorka skončila o poschodí níže. Ne že by se byla na jaře propadla tabulkou až na sestupové dno, na hřišti si dokonce vedla nečekaně úspěšně. Uvázla však v dluzích, pro které jí neobnovili profesionální licenci. A protože nemohla platit ani nájem stadionu, byla z něj vykázána. Situace jednoho z nejslavnějších českých klubů už hrozila i... Raději to ani nedořečneme! Slavný klub měl opravdu namálež!

Když se na jaře 1965 Viktorka znovuzrodila transformací z tehdejšího žižkovského Slavojce a spolu s jeho hřištěm a hráčským kádrem zdědila i právo účasti ve II. lize, když hned v prvním utkání o body smetla ze své škváry Most 4:0, když pár týdnů poté pruhovaný tým vyběhl před 35 000 nadšených diváků v Edeně proti sešivaným, bylo tak snadné podlehnout krásnému mámení, že těžce zkoušený žižkovský fotbal napříště čekají už jen samé šťastné dny! Jenže všechno bylo zase jednou jinak.

NAHORU A ZASE DOLŮ

Jako na horské dráze! Právě před padesáti lety položili na Viktorce její první trávník. Mužstvo to nakoplo tak, že v následujícím druholigovém ročníku skončilo druhé hned v závěsu postupující Škody (dnes znovu také

Viktorie) Plzeň. Pravda, o pět bodů, ale druhé místo je druhé místo. Vonělo nadějí. Jenže hned po roce, právě když byla dostavěna tribuna pro 2000 diváků, přišel sestup do divize... Žižkovští ji na první pokus vyhráli, postoupili, ale protože byla právě vytvořena celostátní II. liga, vlastně při tom ustrnuli na třetím soutěžním stupni. Tak to šlo dál, močálem podle černých skal. Dokázat něco ve fotbalu v časech věčných reorganizací a bez opory velkého průmyslového podniku bylo v tehdejších poměrech prakticky nemožné.

Viktorka se ve III. lize dál plácala až do roku 1977. Tehdy jí první místo vyfoukl jen lepším skóre Slovan Liberec. Ono stejně vlastně o nic nešlo, protože v další z četných změn nahradily celostátní II. ligu tři skupiny nově vytvořených národních lig – dvě v Čechách a na Moravě, třetí na Slovensku. Postupovalo devět týmů... A další změny na sebe nedaly dlouho čekat.

BOŽE, JAK HLUBOKO JSME KLESLI!

Když Viktorka roku 1989 zase jednou spadla do divize, ocitla se nehlouběji ve své dosavadní bohaté a pestré historii – až na čtvrtém soutěžním stupni. Bylo to jako v třetím suterénu; málo platné, tak se i dnes musí (stejně) jako

tenkrát při pohledu z extratřídy jevit divize. A Viktorka v ní hrála dva roky, než se jí podařilo vydrápat se zpátky alespoň o jeden schod.

Až s pádem totality přišel bod zlomu. Pro Viktorku se jím stala jarní premiéra třetiligového ročníku 1991–92. Na zápase mohutně posíleného týmu s Blšany, jejichž branku hájil František Chvalovský, v té době už předseda fotbalového svazu, se na Žižkově sešlo na čtrnáct tisíc fanoušků! Začínal nový vzestup klubu, který o rok později skončil návratem do nejvyšší soutěže. Ten otevřel dokořán bránu éry, ve které pruhovaný dres oblékal třeba i Karel Poborský a s ním řada dalších věhlasných a drahých borců. Viktorka v těch zlatých letech vždy dvakrát do-

byla jak tehdejší Pohár ČMFS (v letech 1994 a 2001, pokaždé po vítězném finále se Spartou – poprvé po prodloužení až v rozstřelu z penaltové značky, podruhé v „pouhém“ prodloužení), tak i třetí místo v nejvyšší soutěži (2002 a 2003). Pohárové finále si zahrála také v roce 1995; Hradeckým v něm podlehla až v rozstřelu.

Úspěchy oněch někdy dost kotrmelcových časů připomínáme i několika dobovými snímky. Ale samozřejmě přišla i léta hubenější a s nimi nové sestupy. To už jsme však z nedávné historie jednou nohou téměř až v současnosti, která by Viktorku měla nastartovat k návratu tam, kam svými tradicemi nepochybně patří. Podaří se to? Snadné to určitě nebude... ■

Oslav viktoriánského století roku 2003 se zúčastnili i poslední mohykáři z posledního ligového týmu staré Viktorky ze sezony 1946–47: Zdeněk „Frigo“ Procházka (vpravo) a Bohuslav Vyletal.

Roku 1928 vybojovala Viktorka mistrovský titul. K tvůrcům úspěchu patřili (zleva) Matěj-Štěpán, Srba, Steiner, Klicpera, Stehlík, Bayer, Krížek, před nimi V. Sýbal-Mikše, Hromádka, Bílý a Meduna.

Jaroslav Hřebík kdysi dělal viktoriánským fanouškům radost pěknými góly. Na Žižkov se vrátil roku 1996 jako trenér ligového týmu.

Aleš Píkl v souboji s Petrem Voříškem v utkání Viktoria Žižkov – Teplice (2:0) v lize 2002–03

V jednom ze svých prvních zápasů v pruhovaném dresu nastoupil Andrej Kvašňák ke druholigovému klání proti Spartě B (1:0).

DOBOVÉ STŘÍPKY

„FRIGO“ ODKRYL KOŘENY NEÚSPĚCHŮ

Co se nezasvěceným mohlo zdát nepochopitelné, objasnil v 70. letech minulého století autorovi tohoto vzpomínání tehdejší hrající trenér Viktory, Žižkovák každým coulem, Zdeněk „Frigo“ Procházka: „Ono se říká, že pod svícem je tma. Jenomže my jsme tehdy v Praze nežili pod svícem, ale pod ostrým reflektorem ústředních tělovýchovných orgánů. Víš, proč se tenkrát u nás stavělo umělé osvětlení? Ne kvůli večerním zápasům, s těmi by soupeři v nižších soutěžích beztak nesouhlasili – ale abychom mohli pravidelně trénovat i v pozdnějším podzimu a zkraje jara, kdy se brzy smrákalo. Potmě

se špatně trénuje... Naši hráči přes den poctivě hákovali, většinou každý jinde. Na tréninku se snad manšaft nikdy nesešel celý. Někteří kluci museli makat i v přesčasech, jiní se vraceli z práce tak utahaní, že tréninky tu a tam vynechávali. A pak jsme vyrazili z Prahy za nějakými nazdárky, kterým bychom normálně dali pětku, a cestou k šatně jsme na nástěnkách pod tribunami jejich stadionů četli rozpis tréninků. Často se tam k nim scházeli i dopoledne nebo nedlouho po obědě! Kluci mi říkali: trenére, kdy oni tady vlastně chodí do facky? Co jsem jim na to mohl říct? Snad jen že tak to na tom světě chodí... A prémie? O těch raději nemluvit!”

ZA „HAJAJOU“ VPŘEDÍ

Roku 1972, deset let po chilském světovém šampionátu, se jeden z jeho hrdinů, šestatřicetiletý Andrej Kvašňák, vrátil z belgického angažmá, kam řadu zasloužilých reprezentantů na sklonku kariéry pustili „na přilepšenou“. Tehdy byl patronem Viktory mocný podnik zahraničního obchodu Strojimport, a ten jí „muže, který po hřišti jen chodí, ale je všude“, získal na pomoc. „Hajaja“ se upřímně snažil, nezapomněl dváky ani bavit. Fanoušci (zdaleka ne jenom žižkovští) na něho rádi chodili. Ale ani s ním se vzestup z III. ligy nezdařil. Zbyla pěkná vzpomínka na krátkou epizodu. Zřejmě i jemu alespoň podle toho, že pak po léta rád chodíval do nedávno zbourané restaurace na stadionu a u piva tam

štědře rozdával své originální pohledy na domácí i zahraniční fotbal.

PĚT MINUT OD MISTROVSKÝCH VAVŘÍNŮ

Kdo by si tu nad jiné dramatickou zápletku nepamatoval? Až do závěrečného kola ligy 2002–03 byl pruhovaný tým stále ve hře o titul. V posledním utkání se Slavií mu stačilo udržet nerozhodný výsledek. Teprve pět minut před koncem nedokázali Žižkovští po neuvěřitelné chybě v obraně zabránit jedinému gólu utkání! Srazil je až na třetí místo za Libercem a Spartou. Taková šance už se sotva kdy vrátí. A jen tak mimochodem – po roce prakticky s tím samým hráčským kádrem Viktorka zase jednou sestoupila... ■

KLUB

DVA ROKY KLIDU. ALE CO BUDE PAK?

TJ SOKOL PÍSNICE BOJUJE S PROBLÉMY, KTERÉ MAJÍ SPOLEČNÉHO JMENOVATELE: HŘIŠTĚ

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMÚNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

V SOKOLU PÍSNICE se potýkají s problémy, které mají společného jmenovatele – hřiště. To totiž po smrti někdejšího vlastníka patří jeho dědicům, kterých je čtrnáct a kteří nejsou schopni se dohodnout, co s ním. Areál si tak pronajímá od majitelů místní úřad, který ho pak na základě podnájemní smlouvy klubu pronajímá vždy jen na dva, na tři roky. Vzhledem k této nejisté budoucnosti rodiče raději posílají děti do konkurenčních klubů a Písnice tak nemá žádnou mládež. Ale šéfové neházejí flintu do žita. Věří, že klub přežije další kritickou „dvouletku“, a nevzdávají se ani možnosti oživení mládeže.

TJ Sokol Písnice byl ve stejnojmenné, tehdy ještě mimopražské obci založen v roce 1926, fakticky začal fungovat o dva roky později. Vždy byl malým skromným oddílem, který hrál nejvýše v I. B třídě. Klub, který už dlouhé roky disponuje pouze (jedním) týmem mužů, momentálně působí ve II. třídě, skupině C.

NEDOSÁHNOUT NA GRANTY

A přestože na postupové příčky nenabral nijak zásadní ztrátu, nejspíš v ní bude i dál. „O postupu se nebudeme, možná příští rok. Teď chceme hrát na špičce, ale jsme spíš ve fázi skládání týmu

a stabilizace,“ vysvětluje předseda Václav Odvárka, který se s kolegy ujal vedení Písnice relativně nedávno, před dvěma roky. „Převzali jsme to po panu Františku Hertlovi, který to tu měl na triku nějakých osm let. Ale nejvýznamnější osobou v naší historii byl určitě pan Karel Pečánka, který Písnici vedl od roku 1945 až do roku 2004. V mezidobí vedl Písnici pan František Malý,“ prozrazuje sekretář Emil Stach.

Tým tvoří zhruba osmnáctka hráčů, většinou z okolí či z nedalekých klubů, hlavně z Libuše a z Tempa. I to svědčí o tom, že v poslední době se vztahy šéfů Písnice s lidmi z vedení okolních

klubů narovnávají po období komunikačních šumů. „Snažíme se pokračovat ve vzájemné spolupráci a dávat příležitost hráčům, kteří ve svých mateřských klubech nedostávali moc prostoru či z jakéhokoliv jiného důvodu s fotballem na nějakou dobu skončili a teď se chtějí vrátit do sportovního života,“ říká sekretář.

„Letos nám jde o to, aby se kluci sehráli a sedlo si to. I proto, že v průběhu sezony přišlo šest nových hráčů. Ale určitě bychom byli rádi, kdyby se tu hrála vyšší soutěž, už kvůli lidem, kterých chodí na zápasy poměrně dost a zasloužili by si to,“ popisuje předseda Odvárka, který za Písnici kopal od svých šesti let, tudíž je s ní spjat už čtyřicet let.

Největším problémem Sokola Písnice je zmíněné hřiště. „Nejde jen o kvalitu plochy jako takové. Hřiště mělo jednoho majitele, pana Fürsta. Ten před lety nabídl jeho odprodej místnímu úřadu, který to ale odmítl. Pak bohužel zemřel a zůstalo po něm čtrnáct

dědiců, kteří naše hřiště mají ve vlastnictví,“ vysvětluje.

Vedení má tedy svázané ruce. Úřad klubu vždy prodlouží podnájemní smlouvu jen o dva, maximálně tři roky. „Nemáme šanci získat granty ani z fotbalového svazu, ani z obecních peněz,“ upozorňuje sekretář s tím, že vždy, když se tato etapa chýlí ke konci, nastává období nejistoty. „Dva roky jsme v klidu, třetí se bojíme. Tlačíme úřad k jednání o nové smlouvě a nevíme, co bude.“

Nejistá budoucnost ohledně hřiště se promítá na celkové pozici TJ Sokola Písnice – i na tom, že tu dlouhodobě funguje jen jeden tým. „Kdo by sem chtěl dávat děti s tím, že za tři roky klub vůbec nemusí existovat,“ pokládá si řečnickou otázku předseda Odvárka. „Snažíme se s panem starostou najít nějaké rozumné řešení. On dědicům nabízí výměnou jiné pozemky, s čímž ale oni bohužel nesouhlasí. Ty pozemky mají určitou hodnotu, a aby se čtrnáct lidí na něčem shodlo, je dost nepravděpodobné.“

Trofejí mají v Písnici dost.

Lavička domácích vypadá skromně.

PROBÍHAJÍ ALESPON DÍLČÍ ÚPRAVY

Přestože vedení má kvůli zmíněným problémům s vlastnictvím hřiště svázané ruce, rozhodlo se v areálu provádět alespoň dílčí úpravy. Za jednou brankou tak vyrostla ochranná síť, před kantýnou je fungl nové posezení. Klubové prostory si zvelebení rozhodně zaslouží. Vždyť i proto, že podobné v celé Písnici nenajdete, jsou mezi místními oblíbené a hojně využívané.

A to zdaleka nejen fotbalisty, ale i širokou veřejností. „Každé pondělí sem chodí cvičit místní hasičské děti, míváme tu i hasiče z Cholupic, docházejí sem i žáci místní základní školy, konají se tu i dětské dny, drakiády, nedávno tu bylo třeba country, kdy se tu postavil obrovský stan a bylo tu asi tři sta lidí,“ líčí sekretář Emil Stach. Každým rokem se na písnickém hřišti zakončuje fotbalová sezona turnajem starých gard za účasti týmů z okolí. „Akce je zároveň memoriálem věrných členů místního TJ, čímž pocítíme jejich památku.“

Prostory areálu ve Švihovské ulici tedy rozhodně nejsou mrtvé, o čemž svědčí návštěvy na domácí zápasy. Na ty si nachází cestu až osmdesát lidí, což je na II. třídu více než solidní číslo. „Asi je to i tím, že zdejší starousedlíci jsou zvyklí na to, že se tu hraje fotbal. Podstatná část z nich jsou navíc bývalí hráči, takže tu funguje cosi jako spjatost s klubem. Teď se k nim nabalují noví, mladí,“ přibližuje.

Vedení se snaží dělat, co může, aby prostory zvelebilo. „I díky sponzorům

a lidem, kteří přispívají ke zlepšení místních podmínek, a to nejen finančně, ale také v rámci svých možností, jsme udělali nové sezení, máme novou střechu, plánujeme nahodit fasádu, rádi bychom postavili i ochrannou síť u hlavní ulice, aby míče nelítaly na domy. Chtěli bychom i novou kabinu pro hosty,“ vypočítává předseda Václav Odvárka. Co se samotné hrací plochy týče, v Písnici roky slyšeli, že je nejhorší v celé Praze. „Upřímně řečeno, asi to nebylo daleko od pravdy. Ale rozhodli jsme něco s tím dělat. Teď proběhlo osetí, hnojení, srovnání, písčování,“ vyjmenovává sekretář. „Myslím, že teď už je to o dost lepší. I když nejvíce se to ukáže až na podzim.“

Před časem se v Písnici potýkali s problémem, který potrápil nejen fotbalový klub – s krtky. „Podhrabali nám celé hřiště, bylo na něm snad třicet krtin. A vzhledem k tomu, že krтки jsou obecně chráněni, nemohli jsme nic moc dělat. Nakonec jsme si zaplatili specialistu, který jim tam nasypal prášky a tím je vyléčil,“ neskrývá černý humor předseda.

Občerstvení pro fanoušky nemůže chybět.

Stadion je zasazen mezi písnické domky.

AREÁL TJ SOKOL PÍSNICE

Název: Areál Švihovská

Adresa: Švihovská 412, Praha 4 – Písnice, 142 00

Dopravní spojení: minutu pěšky od autobusové zastávky Ke Březině (linky 113, 331 a 33)

Počet hřišť v areálu: jedno travnaté

ÚŘAD JE JIM NAKLONĚN

Klub momentálně vstoupil do klidnější „dvouletky“. „Ale před rokem jsme se strachovali, jestli vůbec máme přihlásit soutěž. Nemáme ani šanci účastnit se jednání mezi úřadem a dědici, nemáme šanci dosáhnout na jakékoliv peníze,“ líčí klubový pokladník Jiří Bezouška. „Na druhou stranu nebyť podpory úřadu, především pana starosty Koubka, tak už tu možná ani nejsme. Tam problém není, jsou nám maximálně nakloněni. Vědí, že žádný podobný areál v Písnici není, a asi by o něj neradi přišli,“ připomíná předseda.

Jak z toho ven? „Je to těžké. Můžeme zkoušet cokoliv, ale dokud se nedohodnou dědicové, tak je bezpředmětné cokoliv dělat,“ shodují se šéfové klubu, v němž jen vzpomínají na doby, kdy se po hřišti proháněly děti. „No, je to už dlouho, poslední mládež jsem tu byl já,“ směje se Emil Stach při vzpomínce na rok 1990...

Tehdy se mládež rozpustila zejména proto, že nebyl, kdo by se o ni staral. „Nebyli trenéři ani další lidi, kteří jsou pro fungování mládeže potřeba. Raději šli na Libuš, která hrála vyšší soutěž. Děti i trenéři se zkrátka rozprchli,“ vysvětluje pokladník Jiří Bezouška. „Navíc bylo po revoluci, každý začal podnikat. Pak může těžko být dvakrát třikrát týdně na hřišti, aby trénoval děti,“ dodává předseda.

I přes nejistou budoucnost v Písnici potichu mluví o možnosti znovu mládež založit. „Je jasné, že bychom ji tu chtěli, té myšlenky se určitě nevzdáváme. Určitým vzorem jsou pro nás místní hasiči. Když založili dětský oddíl, měli sedm dětí, a dnes jich mají třicet.“ Výhodou může být i fakt, že velitel „dětských hasičů“ vede zároveň i klubovou kantýnu. „Proto oťukáváme možnost, že by se to nějakým způsobem propojilo. Část dětí by trénovala hasičské sporty, část fotbal, a když by to někoho chytlo, mohli bychom založit třeba mini přípravku. Ale je to velká zodpovědnost. Nejde říct ano a za měsíc ne. Nechceme být za pitomce,“ hlásí sekretář.

Když klub nemá mládež, musí platit. A to doslova, pět tisíc za sezonu. „Ale nejde jen o to. Kdybychom měli děti, tak nejenže ušetříme pět tisíc, ale dosáhneme na další peníze, protože na mládež přispívá Praha i fotbalový svaz. Na mužstvo chlapů nikdo granty nedá,“ připomíná Václav Odvárka, který, stejně jako jeho kolegové, nehodlá i přes nezáviděníhodnou situaci fotbal v Písnici „odpískat“.

„Jsme místní, vyrostli jsme tu, žijeme tady, máme to tu rádi. Pan Pečánka a jemu podobní tu dělali fotbal pro nás a my bychom ho zase rádi dělali pro ty, kdo přijdou po nás. Nechceme, aby to tu zarostlo lebedou a fotbal by přestal existovat,“ shrnuje Emil Stach.

Škoda, že (zatím) nemají mládež.

TJ SOKOL PÍSNICE

Rok založení: 1928

Vývoj názvu klubu: Sportovní Kroužek Písnice, Sportovní Klub Písnice, Sokol Písnice, DSK Písnice, TJ Sokol Písnice

Úspěchy: účast v I. B třídě

Současnost: II. třída, skupina C

Počet týmů: jeden mužský (II. třída, skupina C)

RAKOUSKÉ GYMNASIUM V PRAZE ÖSTERREICHISCHES GYMNASIUM PRAG

CIVIL

DVAKRÁT MU UTEKLA PRVNÍ LIGA

KAPITÁN A HRAJÍCÍ TRENÉR XAVEROVA DAVID LUKEŠ UČÍ TĚLOCVIK NA RAKOUSKÉM GYMNASIU

TEXT: ŠTĚPÁN ŠIMŮNEK FOTO: PAVEL JIŘÍK ST.

Ač dvakrát postoupil do první ligy, jednou s Blšany a podruhé se střížkovskou Bohemkou, nejvyšší soutěž si nikdy nezahrál. Xaverovský srdcař DAVID LUKEŠ toho však nelituje. Ve fotbale totiž vždy stavěl na první místo spíš fungující, kamarádský kolektiv než honbu za osobním úspěchem. I tak má kariéru bohatou – jak tu na trávníku, tak tu profesní i osobní.

David vyrůstal na Černém Mostě, takže fotbal začal celkem logicky hrát v Xaverově. To mu bylo nějakých sedm let. A vydržel tu až do jedenadvaceti, kdy přestoupil do tehdy druholigových Blšan. „Hned první půlrok se nám podařilo postoupit do ligy,” vzpomíná David, jenž se tehdy v týmu z populární fotbalové vísky potkal třeba s Patrikem Gedeonem nebo Janem Šimákem.

KAPITÁN REPREZENTACE

Ač pomohl k postupu do nejvyšší soutěže, sám si ji nikdy nezahrál. „Ligový start nemám, za Blšany jsem nastoupil jen v pohárovém utkání. I proto, že jsem si zřetřhal křížové vazy v koleni.

Takže místo ligy mě čekala osmiměsíční pauza,” prozrazuje chlapec, který se po zranění rozehrával na Přední Kopanině.

Poté následovala série hostování. „Vrátil jsem se do Blšan, ale šanci jsem nedostal, takže jsem šel zpátky do Xaverova. A potom do Krče. Ale ta neustálá hostování mě moc nebavila, takže jsem to víceméně zabalil a rozhodl se jít do Brandýsa, který tehdy hrál divizi.”

Právě na téhle štacii David poprvé přičuchl ke koučování. „Přišlo to tak nějak samo. Trenování mě vždycky lákalo, takže když v Brandýse skončil trenér, nabídl jsem se a tuším, že dva zápasy jsem působil jako hrající trenér. Další

rok jsem trénoval přípravku a půl roku jsem měl na starosti starší dorost. Licenci jsem měl z FTVS, kterou jsem v té době ještě studoval,” shrnuje.

V Davidově fotbalovém životopise se právě i díky tomu, že působil na FTVS, najde i velmi zajímavá kapitola, nebo spíš série kapitol: čtyřikrát se účastnil letní Univerziády, českou akademickou reprezentaci vedl dokonce jako kapitán. „V roce 1995 v Japonsku jsme byli pátí, o čtyři roky později na Sicílii desátí, v roce 2001 v Pekingu pátí a nejlepšího výsledku jsme dosáhli před třinácti lety v Jižní Koreji, kdy jsme byli třetí,” rekapituluje.

VYŠŠÍ SOUTĚŽ = HORŠÍ VZTAHY

V té době bylo Davidovi sedmadvacet a čekal ho další přestup, tentokrát na Břevnov. Po třech letech se přesunul do střížkovských Bohemians, s nimiž postoupil do první ligy. A stejně jako před

lety v Blšanech si ji nezahrál. „Tam se to lámalo. Byl jsem v týmu jediný, kdo současně chodil do práce, protože v té době jsem už učil na Rakouském gymnáziu. Do toho jsem měl ještě další práci, pro jednu firmu jsem dával reklamy do tramvají. Dělal se to po nocích, takže to bylo časově dost náročné.”

Velké vytížení Davidovi logicky bralo čas na odpočinek a regeneraci. „Navíc jsem začal mít nějaké svalové problémy, neměl jsem jistou smlouvu a nechtěl jsem pouštět práci. Proto jsem raději přestoupil do Votic, kde jsem jakoby ukončil aktivní kariéru. Tři roky jsem tam působil jako hrající asistent trenéra,” přibližuje s tím, že po následné anabázi u ligového dorostu v Benešově a třech letech u mužů na Motorletu se oklikou vrátil do Xaverova, který mezitím „povstal z popela”. „Jakmile jsem viděl, že se to tam znovu dává do kupy, neváhal jsem. Je to sice fráze, ale Xaverov je pro mě srdeční zá-

DAVID LUKEŠ

Věk: 39

Klub: SC Xaverov Horní Počernice

Post: střední záložník, hrající trenér

Mikina prozrazuje, kde David pracuje.

Ostříží zrak trenéra Lukeše

ležitost. Myslím, že každý hráč, když byl někde v mládeži a má možnost se pak vrátit, by to tomu klubu měl vrátet," přemítá David. „Teď jsem tam kapitán a společně s Jirkou Chalupou i trenér,“ dodává s tím, že oceňuje, jak se v Xaverově daří práce s mládeží. Toho, že si nikdy nezahrál ligu, ač k tomu měl dvakrát velmi blízko, David nelituje a svou kariéru by neměnil. „Jsem člověk, který má v kolektivu a v týmu rád určité kamarádství. Ve vyšších soutěžích je ale velká konkurence, která nastavuje pro mezilidské vztahy trochu jiné podmínky. A s tím jsem se vždycky trochu pral,“ vysvětluje.

OBČAS ZASKOČÍ MAREK KINCL

David Lukeš vystudoval na FTVS obor sport a tělesná výchova s tím, že měl specializaci na trénování fotbalu, z něhož dělal i diplomovou práci. K profesi kantora, které se věnuje už roky, se

pak dostal víceméně náhodou. „Učení jako takové mě nikdy moc nelákalo, vyplynulo to tak nějak samo,“ přiznává. V době, kdy přestupoval do Břevnova, totiž už nechtěl trávit celá dopoledne doma. „Navíc už jsem nebyl nejmladší. Odpověď jsem tedy na inzerát a začal jsem učit tělesnou výchovu třídy fotbalistů na základní škole Na Balabence... No, byl to opravdu hodně velký zážitek,“ naznačuje s významným úsměvem. David tu vydržel dva roky, pak raději základku vyměnil za soukromé Rakouské gymnázium (kde se mimo chodem potkáva s někdejší spartanem Markem Kinclm, který tu pracuje na vrátnici). „Zpočátku jsem učil na částečný úvazek, pak hodiny přibývaly a už další rok jsem byl na plný úvazek. A jsem tu už přes deset let,“ líčí v útrokách moderní školy v Modřanech. Gympl, na němž působí, je specializovaný na jazyky. A jak název napovídá, zejména na němčinu. I proto jsou kan-

toři z větší části Rakušané. To, že by se s nimi David nedomluvil, však nehrozí. „Sice jsem se němčinu a angličtinu učil jen čtyři roky, ale maturoval jsem z nich základy zvládám, domluví se. Kolegové jsou navíc vstřícní a sami se učí česky.“ Přestože už završil první „desetiletku“, profesí ho pořád baví. „Asi jako v každé práci. Někdy víc, někdy míň,“ usmívá se v narážce na vypjatá období typu uzavírání známek. „Ale vzhledem k tomu, že mám možnost porovnávat, tak musím říct, že místní studenti jsou na úrovni. Což je celkem zásadní,“ upozorňuje David, který je na Rakouském gymnáziu jediným kantorem tělocviku. „Což je někdy, třeba když jdeme na nějaký školní turnaj, problematické. Ale v takových situacích mi pomáhá právě Mára Kincl, který za mě zaskakuje.“

Ondru a Terezku teď má i díky tomu, že už opět kope za Xaverov, víc času. „Ještě na Motorletu jsem musel být na tréninku i čtyřikrát do týdne, do toho zápasy. Tady trénujeme dvakrát týdně, což není takový fojfr. Je to pro mě ideální i vzhledem k tomu, že děti jsou teď v období, kdy se jim musím víc věnovat a fungovat jako táta,“ říká. Potomstvo vedou s manželkou, někdejší volejbalistkou, ke sportu. „Ovšem nenásilně,“ upozorňuje. „Jsem úplně vyřízený z rodičů, kteří hlásí, jak mají jejich děti v pondělí jeden kroužek, v úterý druhý atd. Podle mě mají děti do deseti let mít nějakou aktivitu dvakrát týdně a maximálně třeba zápas o víkend,“ myslí si. ■

INZERCE

VÍC ČASU NA RODINU

David momentálně bydlí s rodinou v Kyjích. Na manželku Lenku a děti

FSG **SVOBODA ŠTEINFELD**

Co myslíte, je hodný nebo přísný kantor?

Kromě působení na lavičce David Lukeš stále aktivně hraje.

MAMASERVIS

KDYŽ SE ČLENOVI „TEMPÁCKÉHO“ POTĚRU ROZVÁZALA TKANIČKA NA KOPAČCE, PŘISPĚCHALA MAMINKA, ABY MOHL ZASE UTÍKAT ZA MIČUDOU. NĚKDO TO MÁ HOLT DOBŘE ZAŘÍZENÉ. A CO HRÁČI ÁČKA?

AUTOR: PAVEL JIŘÍK ST. FOCENO: BĚHEM UTKÁNÍ I. A TŘÍDY MEZI TEMPEM A PODOLÍM.

ATRAKTIVNÍ
WEB PFS

Aktuální zpravodajství z fotbalu v hlavním městě a kompletní archiv Speciálu najdete na internetových stránkách

WWW.FOTBALPRAHA.CZ

JIKA
moje koupelna

**35 studií
po celé ČR a SR**

www.koupelny-ptacek.cz

www.kupelne-ptacek.sk

**Služby
studia koupelen**

- GRAFICKÝ 3D NÁVRH ZDARMA
- VÝPIS MATERIÁLU
- TECHNICKÁ ZPRÁVA
- ODBORNÝ PERSONÁL
- ŠIROKÝ VÝBĚR VE VŠECH CENOVÝCH ÚROVNÍCH
- INDIVIDUÁLNÍ ŘEŠENÍ SLEV
- SPOLUPRÁCE S ODBORNÝMI MONTÁŽNÍMI FIRMAMI
- DODÁVKA ZBOŽÍ ZDARMA

STUDIA KOUPELN V PRAZE

- **Praha, Sykora Home:** Českomoravská 183/27, 190 00 Praha 9, tel. 284 019 300
- **Praha-Jinočany,** Severní 275 . 252 25 Praha-Jinočany, tel. 257 192 202
- **Praha-Podolí:** Jeremenkova 14, 140 00 Praha 4-Podolí, tel. 244 001 166-168
- **Praha-Uhřetěves:** Bečovská 939, 104 00 Uhřetěves, tel. 267 315 225

Objev novou reprezentační kolekci Puma

Czech Football
Team

... další pecky najdeš na e-shopu! www.reprefotbal.cz